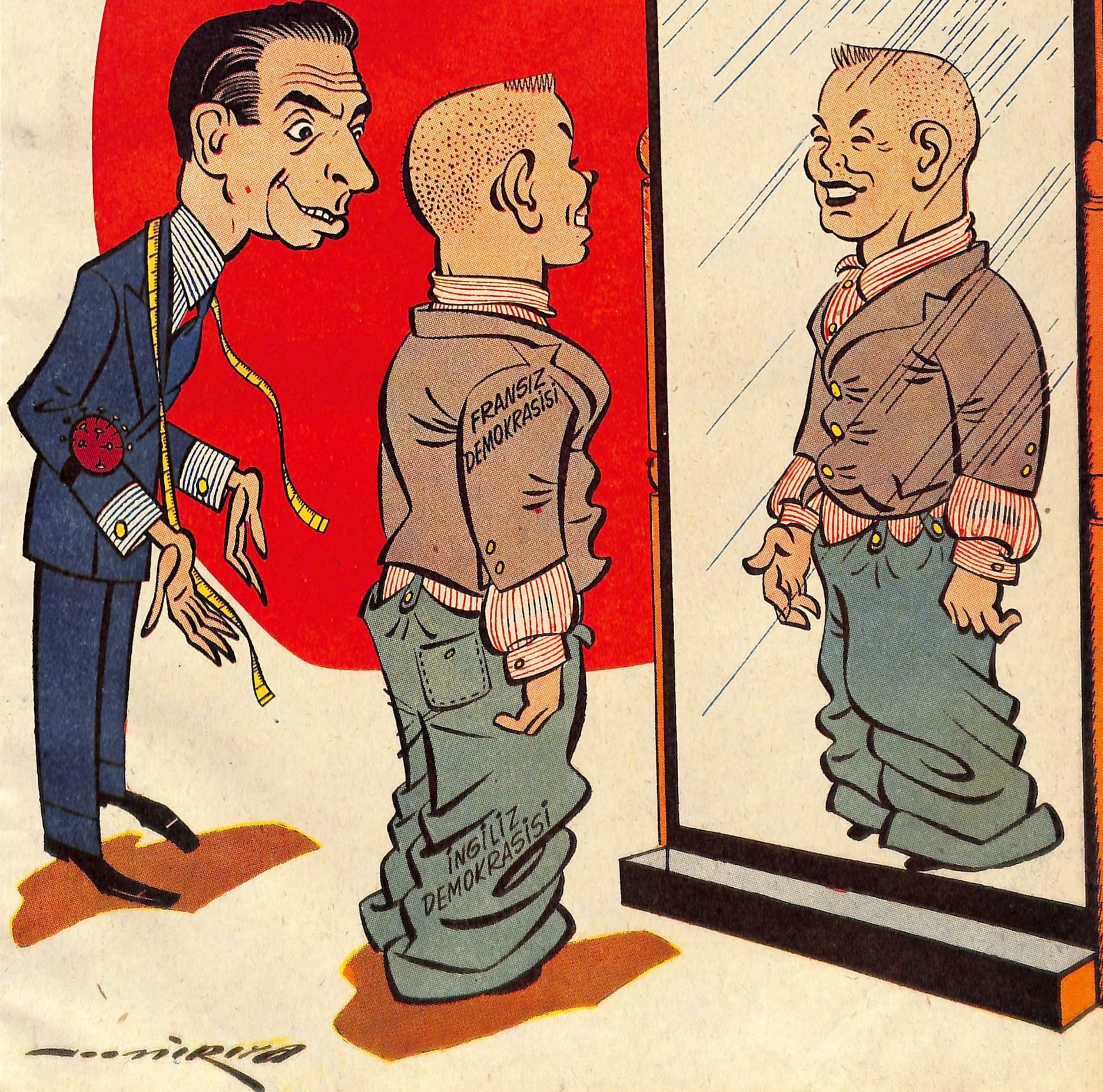
Akbaba

A. Türkeş: «Bize, milli bünyemize uygun bir demokrasi lâzım» dedi. — Gazeteler —

A. Türkeş — Görüyorsunuz, vücudunuza uymuyor... Ölçelim, biçelim, size göre yenisini yapalım!





YAVRUNUZUN İSTİKBALİNİ TEMİNAT ALTINA ALMAK İÇİN

TASARRUF YOLUNU SEÇİNİZ

...ve tasarruflarınızdan en verimli şekilde istifade için tamamını İş Bankasında toplayınız. 1960 yılında Türkiye İş Bankası 70 Apartman Dairesi ile 5.200.000 lira para ikramiyesi... cem'an 8 milyon liralık ikramiye dağıtıyor.

Her 200 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE



BANKASI

paranızın...
istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 641



Akbaba siyasi mizah gazetesi

HÜRRİYET TÜRKÜLERİ!

ONUNLA ilk önce Mecliste karşılaşmıştım, dokuz yüz kırk altıda... Size doğrusunu söyliyeyim mi? Kendi parti arkadaşlarının çoğundan yakın, çoğundan sıcak gelmiştiler bana... Basın onlarla yanyanaydı, gençlik onlarla yanyanaydı, aydın onlarla yanyanaydı.

Duvar dibi bir kaç sıraya tıkılmıştılar. Bir yanda dört yüzü aşan bir çoğunluk, bir yanda otuz kadar bir azınlık... Ama, kürsüye atmacalar gibi saldırıyordular. Pençeleri altında serçeleşiyorduk onların...

Beyaz tren diyorlardı. Sanki günah katarları kaburgalarımız üstünden geçmiş gibi eziliyorduk!

Sandık oyunları diyorlardı. Kendi seçim tutanağımızdan kuşkulanıyor, suçlu suçlu susuyorduk!

Otomobil saltanatı diyorlardı. Trafik kazasına uğramış gibi seriliyorduk!

Pahalılık diyorlardı. O zamanın ödenek züğürtleri bizler, gizlice «Evet, evet, evet» diye yutkunuyorduk!

Yokluk diyorlardı, tembellik diyorlardı, yolsuzluk diyorlardı. İçimizde gömülü ikinci bizler, korka korka baş sallıyordu!

Hürriyet diyorlardı, eşitlik diyorlardı, insan hakkı diyorlardı. Sanki beyaz kâğıt üstünde satırlar zincir zincir uzanıyordu. Sanki gökyüzüne Magosa zindanının penceresinden bakıyorduk!

En son: «Şu güzel vatanı üç ay bize verin, gül bahçesi yapalım» diyorlardı. Susuyorduk, inanıyorduk, yavaşça «inşallah» diyorduk!

Hakları vardı: Eskimişti. Paslanmıştık. Civatalarımız aşınmış, yaylarımız gevşemişti. Genç adamlardı bunlar. Yürekleri aşk ile, şevk ile çarpıyordu. Gelsinler, çalışsınlar, başarsınlardı elbet. Niçin sevinmiyecektik buna?... Hepimizin değil miydi bu vatan?

Bu kadar iyi, bu kadar rahat, bu kadar cömert düşünüyorduk o günlerde...

Nihat Erim, İnönü'nün bile:

— Sokaklarda vatandaşlar arasına karıştığımı, tütüncüye uğrayıp bir paket sigara aldığımı görecek miyim?

Diye o günleri nasıl özlediğini anlatırdı...

Geldiler... Nasıl bir millet bayramı içinde geldiler!... Davul, davul olalı böyle gümbürdememiştir. Zurna, zurna olalı böyle kahkahalar atmamıştır.

Gazetelerimizi düşününüz: Başyazıların sevinçten başları dönüyordu. Fıkralar, neşeden fıkır fıkır fıkırdıyordu...

Adnan Menderes'in, ayağında gri bir pantalon, sırtında spor bir ceket, Başbakanlığa bir atlet çevikliğiyle çıkışını öven, bir ünlü gazetemizdeki bir ünlü kalemden çıkmış Ankara mektubu hâlâ ezberimdedir!

O ne hızla sarılmaktı işlere?... Dağ, taş, kazma, kürek, çekiç sesleriyle çınlıyordu... Bir yıl, iki yıl, üç yıl böyle geçti. Sonra?... Sonra, başladı zorluklar, başladı sıkıntılar, başladı mırıltılar, başladı homurtular!

Ama yine avunuyorduk. Yine umutluyduk... Toyluk günlerinin geçeceğine, bilginin, görgünün, denemenin aksak adımları düzenliyeceğine inanıyorduk. Dokuz yüz elli dört seçimlerinde oy sayıları bu inancın artan rakamlarıdır. Millet, sevgisini azaltmamış, güvenini esirgememişti onlardan...

Ama sonra?... Ama daha sonra?... Ama daha daha sonra?...

İşler kötüye gittikçe inatlar arttı. İnatlar arttıkça işler kötüye gitti. Yapma dedikçe yaptılar. Vurma dedikçe vurdular. Yalan, kalemlerde kelimeydi, dudaklarda sözdü, rakam oldu!

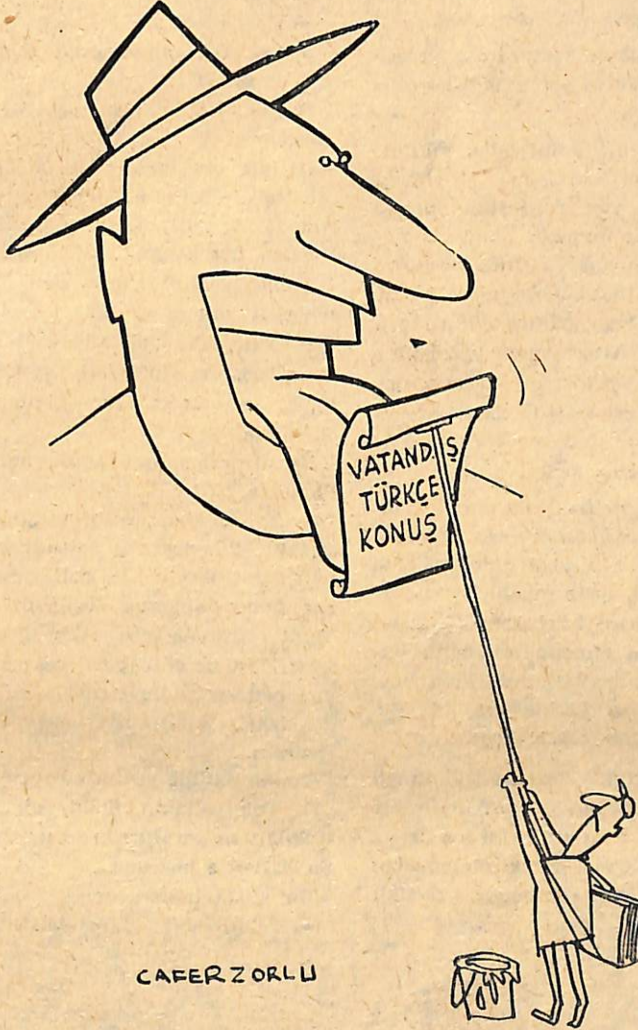
Tehlike büyüdükçe öfke de büyüyordu artık... Karanlıkta korkulu geçitler aşan yolcular kadar ürkek olmuştular. Bir dal kımıldasa, bir yaprak düşse, bir kuş kanat çırpsa, sesleri diken diken: «Davranma!» diye haykıran ötlek insanların vehmiyle haykırıyorlar, çırpınıyordular...

Bu korku, onları sahiden korkulacak işler yapmaya sürükledi...

Onları, ne hesapsız fabrikalar yıkmıştır, ne plânsız barajlar... Onları, Uşak'ta attıkları taş yaraladı. Onlar, Topkapı'da kurdukları pusuya düştüler. Onları, Beyazıt Meydanında patlayan tabancalar yere serdi. Onlar, Harp Okuluna ördükleri tuzağa tutuldular!

On yıl oluyor, bir sabah hürriyet türküleri içinde gelmiştiler, bir gece hürriyet türküleri içinde gittiler!

Yusuf Ziya ORTAÇ

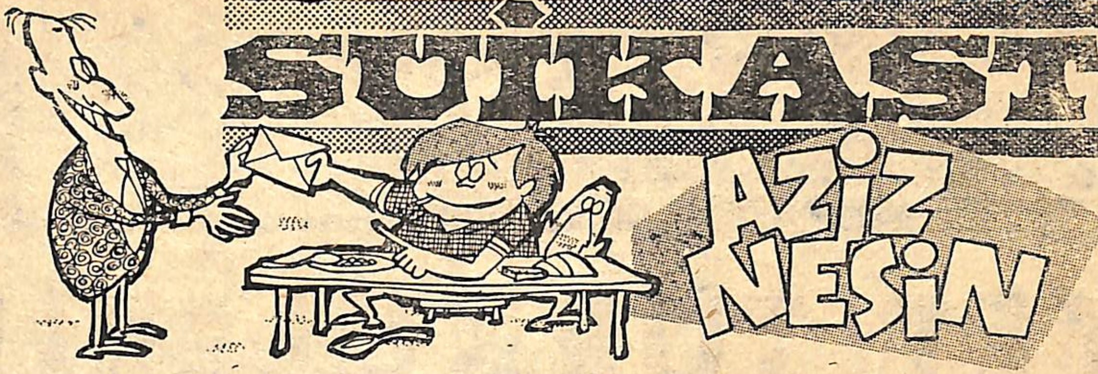


YAZISIZ!





YAZISIZ!



Geçen hafta Bursa'ya gitmiştim. Öğretmenler Derneğindeki bir konuşmada sordular:

— «Bir Sürgünün hâtıraları» adlı kitabınıza almadığınız hatıranız var mı?

Bu kitap, 1947 yılında Bursa'da geçen sürgünlük günlerimin anıları idi. Birkaç anımı kitaba almamıştım. Bunlardan birini Bursa öğretmenlerine anlattım.

BURSA ovasına yavaştan bahar iniyor.

Ama Bursa'nın ilkbahar güneşi ısıtmıyor insanı. Artık soğuktan mı böyle üşüyoruz, yoksa besisiz kaldık da ondan mı, bilemiyorum. İki sürgün arkadaşız. Kira ile kaldığımız evden çıktık mı, çarşı karakolu ile Setbaşı arasındaki asfalt yol üzerinde tir tir titriyerek gidip geliyoruz. Bahar güneşi sırtıma vurdukça, ısınacağıma, büsbütün üşüyorum.

Çarşı karakoluna her akşam gidip, oradaki defteri imzalıyorum. Defteri, Bursa'ya geldiğim gün bana aldırmışlardı. Beş - on sayfalı incecik bir defter. Mavi renkli, ince kapağının üstünde «Okul defteri» yazısı basılı. Okul defteri, benim sürgün defterim oldu.

Ben karakola gidip imza veresiye, arkadaşım yolun üst başında beni bekliyor.

Bir akşam karakoldan çıktım. Arkadaşımın yanında birisi var. Yirmisinde var, yok. İlkin, arkadaşımın bir tanıdığı sandım. Yanımıza sokulan, bizimle konuşan yok ama, besbelli bu genç bizim Bursa'ya neden gelmiş olduğumuzu bilmiyor. Arkadaşımı süzüyor... «Kim bu?» gibilerden arkadaşıma göz işareti yaptım. O da tek omuzunu kaldırıp dudağını büzerek işaretle «Bilmem» dedi.

Bizde de bir ürkeklik var. Yabancılarla konuşmaktan pek hoşlanmıyoruz. Neyin nesi olduğu belli siz. İpli mi, ipsiz mi, hırlı mı hırsız mı nereden bileceksin?.. Bir de yabancılarla tanıştın mı, artık bütün serüveni anlat, dur. Yani başkaları bizden korkuyorsa, biz de başkalarından çekiniyoruz.

Delikanlının, karşısındakinin ciğerini okumağa çalışan derin bir bakışı var. Kaşının birini kaldırmış öylece süzüyor. Biz ona aldırmadan yürürken, bu esrarengiz yakışıklı delikanlı;

— Siz falanca değil misiniz? diye bana sordu.

— Evet, dedim.

Sonra arkadaşıma sordu. O da;

— Evet... dedi.

Demek, bizi tanıyan biri. Birlikte yürüyoruz.

Onunla tanışmamız işte böyle oldu. Buraya sürgün edilmişiz, bizim için de bir sürü dedikodu çıkarılmış ya, bu delikanlı bizi bir gizli teşkilâtın şefleri sanıyorum. Daha doğrusu onun gözünde, özellikle ben, Türkiyeye dağılmış gizli çetelerin başıyım. Göğüsleri fişeklik ile kaplı, bombalı komitacılar var buyruğumda.

Ne diyorsam, anlatamıyorum delikanlıya.

— Tabiî, diyor, sizin teşkilâtınız gizlidir. Siz yer altı çalışması yaparsınız. Elbette biz gizli çalışıyoruz diye açıklıyacak değilsiniz ya... Tabiî çalışmalarınızı saklı tutacaksınız. Ama ne olur, benden saklamayın, benden şüphelenmeyin... Ben de sizin teşkilâtınızda çalışmak istiyorum.

Yemin üstüne yemin ediyorum:

— Yok vallahi, billâhi yok... Ne teşkilâtı, ne yeraltısı bre kardeşim... Şu halimize baksana...

Bir türlü inanmıyor:

— Tabiî, tabiî... Elbet böyle giyineceksiniz ki, kimse sizden şüphe etmesin. Haklısınız. Ben sizi gayet iyi anlıyorum. Siz bana itimat etmiyorsunuz.

Bir belâ ki anlatılır gibi değil... Sabah erkenden, çat kapı geliyor... Bir gün, iki gün, beş gün... Canımıza tak dedi ama, bir şey de yapamıyoruz. Biz Bursa'da, yağmura tutulup saçak altına sığınmış gibiyiz. Öyle bir ürkek halimiz var. Kimse yanımıza gelmez, kimse konuşmaz. Uzaktan bizi korkulu bakışlarla süzer dururlar. Herkes bize böyle baka baka, bize de bir ürkeklik gelmiş. İşte o duyguların altında delikanlıyı bir türlü «git başımızdan!» diye koğamıyoruz. Gider, bir yerlerde bizim için olmadık sözler söyler, haydi başına yeni belâlar al...

Her sabah erkenden geliyor. Biz de ekmekleri çaya batırıp kahvaltı ediyoruz. Soruyor:

— Para alıyorsunuz değil mi?

— Ne parası?

— Dışarıdan para gelmiyor mu?

— Ne parası kardeşim?

— Canım, teşkilâtı idare etmek için...

İçimden «Git işine!» diye bağırmak geliyor, ama yapamıyorum.

— Ne yediğimizi görmüyor musun? Parası olan böyle mi yer?

— Tabiî tabiî... diyor, böyle görüneceksiniz ki başkaları anlamasın...

Hay Allah belânı versin!...

Sabahları kapı çalındı mı, pencereden gazete kâğıdından perdelerin aralığından bakıyoruz. O gelmişse kapıyı açmıyoruz. Ertesi sabah daha erken geliyor. Gitmez de... Çalar kapıyı, çalar kapıyı...

Onu istemeyişimizin asıl nedeni başka. Söylemesi ayıp ama söyliyelim. Bu delikanlı bizim yiyeceklerimize de ortak oluyor. Maşallah çok da iştahlı. Bizim dört günde yemek için ayırdığımız zeytini bir kahvaltıda silip süpürüyor. Biz kendimizi besliyemezken, bir de bu delikanlıyı besliyoruz. El kadar ekmek parçasını bir lokma yapıyor. Üstelik durup durup:

— Siz bana güvenmiyorsunuz, diyor.

— Neden güvenmiyelim?

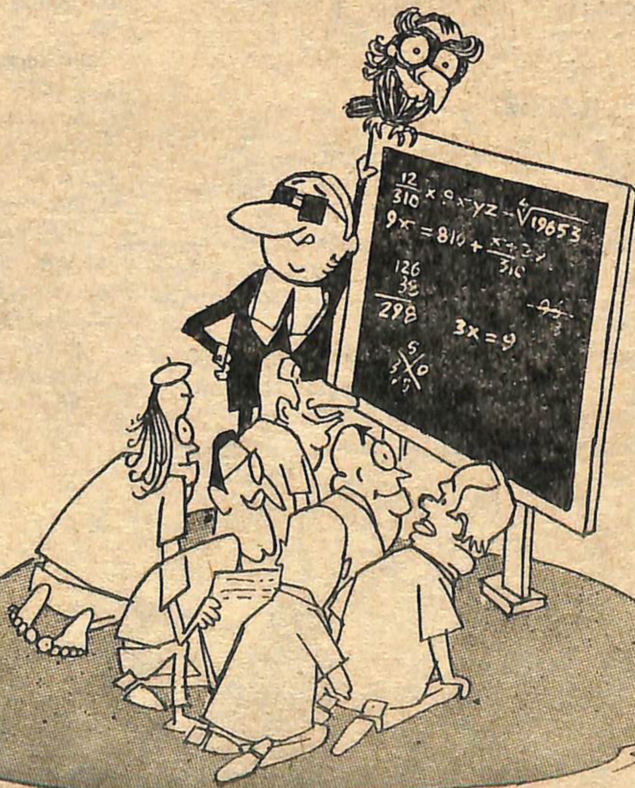
— Güvenseniz, gizli teşkilâtta bana da vazife verirsiniz.

İnsanı çat diye çatlatır.

Kapıyı açmıyoruz. O da durmadan çalıyor. Kaldığımız yer, eski Bursa evlerinden. Alt kattaki ev sahibi kadın kapı tokmağının gürültüsüne dayanamıyor, gidip bahçe kapısını açıyor.

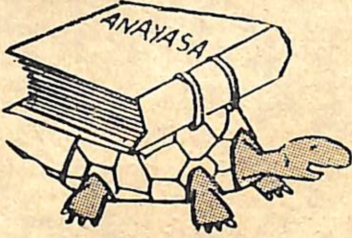
Delikanlının geldiği bir şey değil, bir daha da gitmiyor. Yapışık, bulaşık bir şey... Öğle yemeğini de, akşam yemeğini de birlikte yemek zorunda kalıyoruz. Biz hangi gizli teşkilâttansak, o da kendini bizden sayıp küt diye soframıza oturuyor. Böylece o da kendini gizli teşkilâttan sayıyor.

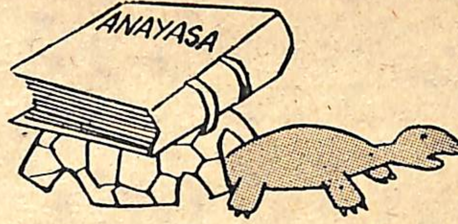
Gitsin de sonra yemeğimizi yiyelim diye bekliyoruz. Gitmez. Açlıktan baygınlıklar geliyor üstüme. Yok ki... Olsa, buyursun, o da ye-

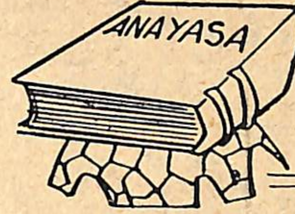


— Aman arkadaşlar, hesaplaşma günü yaklaşıyor, biraz hesaba çalışalım!

Anayasa hazırlıkları ilerliyor. (Gazeteler)







YAZISIZ!

sin, yok... Anlatılır püsküllü belâlardan değil. En sonunda, yine kendisi söylüyor:

— Acıktık yahu, yemek yemiyecek miyiz?

Bir günden bir güne kendisinin de bir kilo ekmek getirdiği yok. Nasıl olsa yeraltı teşkilâtından para geliyor.

Artık bu oğlana yavaş yavaş kızgınlığımız geçti. Ona alıştık bile...

Epi zaman, işte böylece iki sürgün, bir de sürgün gönüllüsü, üç kişi bir arada yaşadık.

Günlerden bir gün, İstanbul'dan birisi geldi. Bursalı imiş. Bir arkadaşımız bize onunla bir paket yollamış. Paketi açtık ki, Allah... Bir kızarmış tavuk, bir kutu kuru baklava... Biz iştahla bunlara bakarken kapı çalındı. Ben hemen tavukla baklavayı toparlayıp dolaba saklarken, ev sahibi kadın da kapıyı açtı. Oğlan merdivenlerden çıkıyor. Arkadaşıma:

— Ben ona bu tavuktan yedirmem... dedim.

— Gitmez...

— Bir kolayını bulurum.

Geldi.

— Merhaba! dedi.

— Merhaba! dedik.

Durdu, baktı:

— Sizde bir şey var, dedi.

— Ne var?

— Bir haliniz var bugün. Nedir?

— Yok vallahi bir şey...

— Var, var, benden saklıyorsunuz.

— Kör olayım yok.

— Siz bana güvenmiyorsunuz. Sizde bugün bir değişiklik var.

Ben tavukla baklavayı dolaba nasıl saklamışım, üstümüze gelip bastıracak diye nasıl şaşırmışım ki, bizdeki olağan üstülüğü çaktı.

Yok mok dedikse de yutmuyor. Şuradan, buradan konuşuyoruz. Benim aklım hep tavukla baklavada, ağzım sulanıp duruyor. Ona da buyur desek, bize bir şey düşmez. Ya Allah deyip girişti mi, nasıl olsa gizli teşkilâtın malı diye, koca tavuğu dört lokmada göçürecek. Biz de kızarmış tavuğun kemiklerini sıyıracağız.

Bekleriz, bekleriz, gitmez... Neredeyse akşam olacak.

Durup durup:

— Bana güvenmiyorsunuz, diyor.

Durup durup:

— Bana teşkilâtınızda vazife vermiyorsunuz, diyor.

Hay Allah, ne etsek de oğlanı başımızdan savsak?..

Belki onuncu kere:

— Sizin benden sakladığınız bir şey var! dedi.

Gerçekten büyük bir gizli teşkilâtın şefi pozunu takınarak:

—Evet arkadaş, dedim, senden sakladığımız bir şey var.

Arkadaşım gözleri büyümüş bana baktı:

— Ama bugün sana her şeyi açıklıyacağız.

Suratım asık, kaşlarım çatılmış, tok tok konuşuyorum:

— Bugüne kadar sana yeraltı teşkilâtımızda vazife veremedik. Takdir edersin ki veremezdik. Çünkü şimdiye kadar teşkilâtımız seni kontrol ediyordu. Bursa teşkilâtımızdan aldığımız rapora göre, senin namuslu bir adam olduğunu öğrendik.

Gözlerinin içi güldü. Devam ettim:

— Artık sana güveniyoruz. Bugünden itibaren teşkilâtımızın bir üyesi oldun.

— Teşekkür ederim, dedi.

— Bilirsin, yeraltı teşkilâtı çok gizlidir. Sen yalnız bizimle temas edeceksin. Sana şimdi bir vazife veriyorum.

Saçından tırnağına dikkat kesilmişti.

— Sana şimdi bir zarf vereceğim. Bu zarfı, Yeşil Camiin avlusundaki çınar var ya... O çınarın oyuğuna bırakacaksın. Arkana bakmadan dönüp geleceksin. Sakın zarfı açayım, zarfı bıraktıktan sonra arkama bakayım, deme... Şakaya gelmez ha... Bu, yeraltı teşkilâtı. Bunun ucunda ölüm var.

Sık sık Yeşil Camiin avlusuna gider, şadırvanın solundaki çınarın dibinde otururduk. Onun için tarif ettiğim çınarın kovuğunu biliyordu.

— Ben zaten anlamıştım, dedi, her gün o çınara gidişimizden anlamıştım.

Sofadaki kitablarımın arasından aldığım zarfa boş bir kâğıt koydum, kapadım, eline verdim.

— Haydi, durma, marş!... Bu iş, saniye işi...

Zarfı aldı, uçtu.

Biz hemen sofrayı kurduk, tavuğa, baklavaya yumulduk. Hayatımda böyle neşeli bir yemek yediğimi bilmiyorum. Gülmekten gözlerimizden yaş geliyor, kahkahadan boğulacağız.

Sofrayı kaldırırken kapı çalındı. Gelmişti. Asker gibi:

— Tamam, dedi, yaptım!...

— Aferin!...

Tavukla baklavayı en az iki gün idare edecektik.

O günden sonra kolayını aldım. Yemek saati geldi mi, bunun eline bir zarf tutuşturuyordum.

— Zarfı bırak gel, sakın arkana bakma!...

Böylece yemeğimizi onunla bölüşmekten kurtulmuştuk. Bir gün de tutturdu:

— Bu mektupta neler yazılı?

— Söylenmez, gizli.

Elinden kurtulamıyoruz.

— Ne yazılı mektupta?

— Yahu sır be... Sır söylenir mi?

Şeflerle temas ettiği için kendisini teşkilâtın üst kademesinde sayıyor. Onun için de öğrenecek. Ben işi büyükten alayım diye:

— Suikast, dedim, yakında bir suikast yapılacak da...

— Yoksa İnönü'yü mü öldürecekğiz? dedi.

— Onu ben de bilmiyorum.

Bir gün de zarfı bırakıp gelmişti. Yüzü sapsarı idi.

— Haber kötü... dedi.

Birden korktum.

— Ne var? dedim.

— Dün koyduğum zarf alınmamış, yerinde duruyor. Yoksa zarfı alacak olan yakalandı mı? Bizi ele verir mi?

Yüzü sapsarı idi.

YAZISIZ!

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

Çınarın kovuğundaki zarfı ben akşamları gider, alırdım. O zarfı almağı unutmuşum.

— Yoksa cevap mı idi, almalı mı idim?

Birlikte Yeşil'deki çınara gittik. Zarfların ikisi de yok. Birisi almış.

Bursa'dan ayrılışımdan bir kaç gün önce geldi:

— Siz beni kandırıyorsunuz, dedi.

— O nasıl söz?

— Ben zaten şüpheleniyordum. Zarfı açtım, içinde boş kâğıt var.

— Ne? diye bağırdım, zarfı açtın öyle mi?.. Ulan zarf açılır mı? Gizli mürekkeple yazılmıştır o. Okunmaz. Ancak ilâca konur, öyle okunur.

İstanbul'a geldim. Ondan sonra çok şeyler geldi, başıma, aradan dört yıl geçti. Levent'te bir kitapçı dükkânı açtım.

O sıralarda da Necip Fazıl günlük bir gazete çıkarıyor. Adı, Büyük Doğu. Büyük Doğu dergisini günlük gazete yapmış. Ben de kitap satıp, ekmek parası kazanmağa çalışıyorum, ama kazanamıyorum.

Dükkânımın bitişiğinde bir Rum pastacı var. Bir sabah gözleri korkudan büyümüş, dükkânıma geldi, elindeki gazeteyi uzattı:

— Bak vire ne yazmiş senin için?

Gazeteye baktım, eyvah!... İkinci sayfada üç sütun bir yazı. Yazan, o delikanlı. Biz Bursa'da nasıl gizli teşkilât kurmuşuz. Bu delikanlıyı iğfal edip, nasıl yeraltı teşkilâtında kullanmışız. Nasıl suikast tertip edip İnönü'yü öldürecekmişiz... Yazının sonunda: Devamı yarın...

Elim ayağım titredi. Bu tefrika on gün sürdü. On gün ölüp ölüp dirildim. Her sabah gelip beni tevkif edecekler diye bekliyordum. O on gün içinde neler çektiğimi anlatamam.

Bereket versin, o sıralarda Demokrat Partinin ileri gelenleri, Belediye Başkanları «İnönü'yü asmalı, kesmeli, sürmeli!...» diyorlardı. Öyle bir zamandı. Her nasıl oldu ise, o yazılar dikkati çekmedi.

Aradan yıllar geçti. Bir gün Necip Fazıl'a:

— Yahu, o yazıları gazetene nasıl koydun? Beni mahvedebilirdin. . dedim.

Yazıyı yazan delikanlı için:

— Bırak serseriyi canım... dedi.

Hep düşünürüm. Bu yazılar gözden mi kaçtı, dikkatten mi kaçtı? Ya bunlara önem verselerdi, halim nice olurdu? Bütün gazeteler yazacaklardı: «Aziz Nesin, İnönü'yü öldürmek için gizli teşkilât kurmuş...»

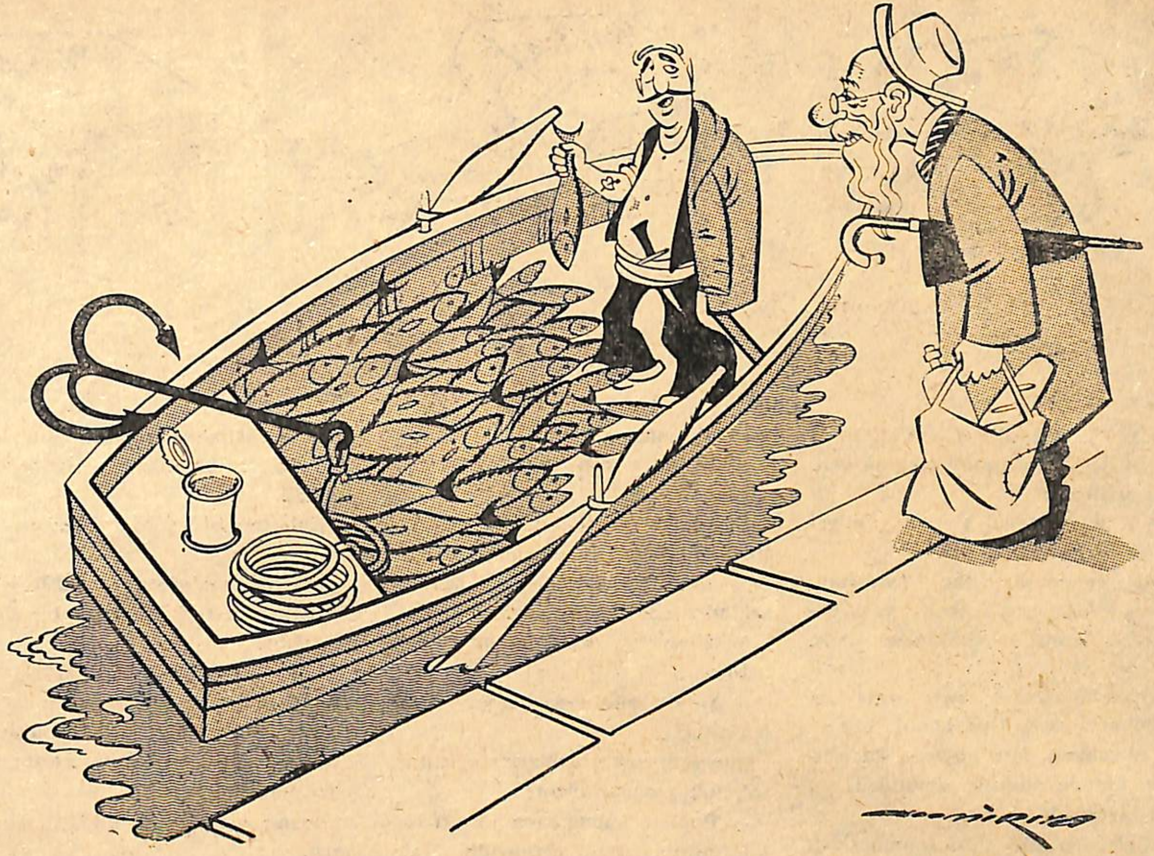
Ayıkla pirincin taşını... Ağır Ceza Mahkemesine mi giderdim, Askerî Mahkemeye mi?... O çok ciddi mahkeme heyeti huzurunda anlatmağa çalışırdım:

— Muhterem mahkeme reisi ve azâlarına arzetmek isterim ki bu işin aslı kızarmış tavuk ile bir kutu kuru baklavadır... Kızarmış tavuğu kurtarmak için...

Evet anlatırdım, anlatırdım. Çok ciddî mahkeme heyeti anlar mı idi acaba?...

Aziz NESİN

Tunus bizden torik istiyor. (Gazeteler)



— Bu toriğe iki buçuk lira vermiyorsun ha?.... Götürür Tunus'a satarım be!

Sabotaj

Yeni tanışmıştılar. Dansederken delikanlı, genç kızı göğsünde sıkarak sordu:

— Dikkat ediyor musunuz?... Sizinle ne zaman dansa kalksak, cazband çabuk bitiriyor...

Kız gülümsedi:

— Evet, biliyorum...

— Neden acaba?

— Cazı idare eden şef nişanlımdır da ondan!...

Tavan

İstanbuldan köyüne dönen bir köylü, hemşerilerine şöyle anlatıyordu:

— İstanbul evleri çok yüksektir. Bir gece bir eve misafir oldum. Yattığım oda öyle yüksekti ki tavan görünmüyordu!

İhtiyar bir köylü, sakalını sıvazlıyarak gülümsedi:

— Evlât, misafir olduğun evde galiba senin yatağını bahçeye sermişler!...

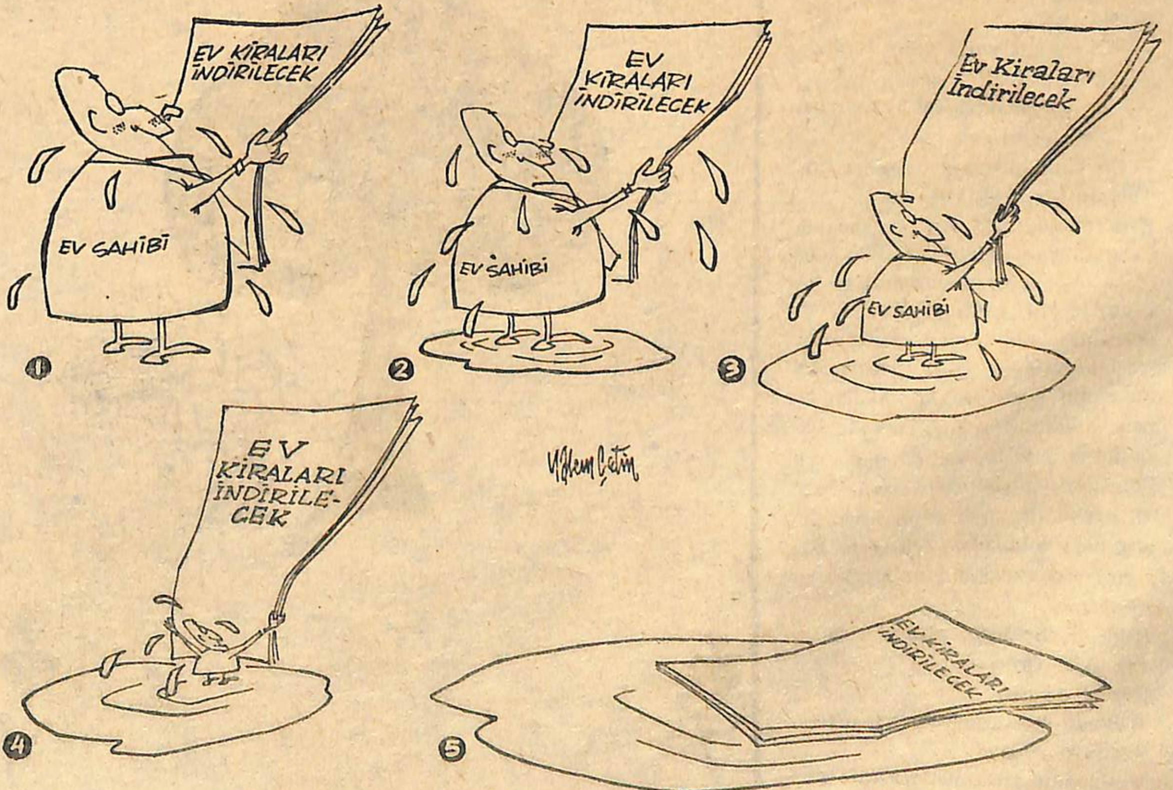
Minnet!

Bay N... hastalanıp doktoruna haber yollamış.

Şu kesat zamanda doktor yağlı kuyruğu ele geçirince bir daha bırakır mı hiç! Sabah gelmiş, öğleyin bir daha gelmiş, akşam gene uğramış...

Ertesi gün Bay N... sabah karanlığında doktoru karşısında görünce:

— Hay Allah senden razı olsun, doktor! demiş. Sen olmasan âdeta hastalığımı unutacağım!



YAZISIZ!

İYİLİK PARTİSİ



Adnan Veli

TEVHİDE hanım, pencereyi açıp, karşıdaki eve seslendi:

— Komşuuuuuu, komşu!.. Gülizar hanıııım!...

Ses seda çıkmadı. Tevhide hanım bir daha seslendi:

— Ayol Gülizar hanım... Evde misin?...

Karşıki cumba açıldı. Başörtülü bir baş uzandı:

— Evdeyim evde... Buyur kardeşim...

— Beş dakika bize kadar geliver sene kardeşim...

— Ne var?... Mühim bir şey mi var acaba?...

— Gel, gel... Muhakkak gel... Muhtar Nazım efendi de bizde... Perihan hanımlar da burada... Birazdan Zilli Esma da gelecek...

— Ayol, ne o öyle?... Zekeriyya sofrası mı kuruyorsunuz?......

— Hangi Zekeriyya sofrası kurması kardeşim... Yeni bir parti kuruyoruz... Haydi gel Allasen...

— Ayol ne partisi kuruyorsunuz öyle?...

— İyilik partisi kuruyoruz kardeşim... Herkese iyilik edeceğiz.

— Hay Allah iyiliğinizi versin. Kim kim kuruyorsunuz?...

— Hepimiz varız işte... İstersen sen de girersin. Haydi Allahaşkına... Pencereden konuşulmaz böyle şeyler... Buraya gel de ne istiyorsan sen de Muhtara yazdır.

— Dur öyleyse geleyim. Çocukların donlarını kireç kaymağından geçiriyordum. Çamaşırları sıkıp da geleyim...

— Gel gel, bekliyoruz... Geç kalma...

İçeriye girdi. Odanın köşesindeki masada Muhtar Nazım efendi oturuyordu. Önüne bir defter açmış, hokka kalemi de koymuş, bir şeyler yazıyordu. Perihan hanımla kız kardeşi Nihâl hanım bir de Nihâl hanımın çocuğu Yılmaz, minder üstüne oturmuşlardı. Tevhide hanım yere çöküp, iç barbunya ayıklamasına devam etti:

— Neresini yazdın Nazım efendi?... dedi. Nerede kalmıştık?...

— Tüzüğün mü?... Üçüncü maddesini yazmıştım...

— O maddeyi okusana bir kere bize de...

— Canım işte, sizin söylediğiniz gibi yazdım. Dedim ki, «Emekli maaşlarının bir seviyeye getirilmesi, eski ve yeni emekli farkının ortadan tamamen kaldırılması, partimizin başlıca gayelerindendir.»

— Hah, tamam... İyi yazmışsın.. Öyle olduktan sonra bizim dul aylığımız da hiç olmazsa 300 lira artar değil mi?...

— Canım, işin o tarafını biz iktidara geçtikten sonra hesap ederiz. Sen de o kadar aceleci olmasana...

Nihâl hanım söze karıştı:

— Doğru kardeşim... İlk siftah iktidara geçmiye bakmalıyız. Öbür işler hep kendiliğinden oluverir.

Kapı çalındı. Tevhide hanım, dizlerini tutarken, Nihâl oğlunu dürttü:

— Haydi sen çocuksun... Teyzen kalkmasın boşuna... Kapıyı açıver evlâdım.

Oğlan koştu. Gelen Gülizar'dı.

— Ayol iyisiniz inşallah, diyerek kapıdan girdi. Tevhide hanım iyi bir şey söyledi ama, bakalım becerebilecek miyiz?...

Muhtar Nazım başını kaldırdı:

— Becerebilecek miyiz ne demek?... İktidara geçen öteki insanlar gökten zenbille inmiyorlar ya!.. Onlar da bizim gibi Allah kulu... Hem siz niye bana güvenmiyorsunuz?... Ben siyasetten anlamasam, «Haydi gelin de parti kuralım.» diyerekten etrafıma sizi toplar mıyım?...

Tevhide tasdik etti:

— Aaaa, helbette... Benim Nazım efendiye çok bir itimadım var. Hem demokrasiyi de Allah için iyi biliyor. O bizim elimizden tuttuktan sonra biz de evel Allah elimizden geldiği kadar çalışırız, olur biter...

Muhtar Nazım, Gülizar'a döndü:

— Bırakın şimdi o işleri... Partinin tüzüğüne ne koydurmak istiyorsanız, söyleyin de yazalım...

— Şeyi yazıver Nazım efendi kardeşim... Ev kiralarını... Bu ev kiralarına parti muhakkak bir çare bulmalı... Ev kiraları inecektir diye yaz.

— Peki onu yazayım... Başka?...

Tevhide söze karıştı:

— Zerzevat fiyatlarını yazdın mıydı kardeş?...

— Onu daha sonra yazacağız. Partinin ziraî politikasına sıra geldiği vakit...

Kapı tekrar çalındı. Gene Yılmaz gidip açtı. Bu sefer gelen Madam Agavni idi:

— He çağırmışsınız da gelmişimdir. Ne partisi imiş kuroorsunuz?..

—İyilik partisi kardeşim...

— İyilikten insana zarar gelmez.. Cenabı Allahım bile iyilik edenleri her daim sever imiş. Siz şimdilik iyilikleri mi yazoorsunuz?...

— Evet, partinin tüzüğünü yazıyoruz kardeşim... Otur şöyle de, sen de söyle istediğini...

— Benim söyliyeceğim, Sürp-Agop' un tamirati işini yapmalıdır.

Nazım efendi:

— O sonraki iş, dedi. Biz her şeyden önce nizamname hazırlıyoruz.

— He öyle isem, iyilikten yana, bizim kıza kısmet için madde koyarsınız?...

Perihan söze karıştı:

— Hah, bak, bu olur kardeşim... Partimiz kısmeti çıkmamış kızlara kısmet bulacak olursa, vallahi yalnız İstanbul'dan elli bin rey alırız.

Tevhide hanım da bu fikre iştirak etti:

— Yalnız kızlara değil, dullara da bulsun... Mademki adına iktidar partisi diyeceğiz. Hepsine teker teker iktidar kocası bile buluruz. Öyle değil mi Nazım efendi?...

— Ben sizin söylediklerinizi ayrı ayrı not ediyorum. Bunları nizamname diliyle sonradan yazacağım. Evet, Partimizin içtimaî meselelerinin başında bu hususa da yer vermeliyiz...

Madam Agavni ilâve etti:

— Erkeklerin içkisine de bir madde koyarsınız?...

— Elbette... Koyalım ya... İçtimaî mesele bu...

— Terzi fiyatları pahalıdır diye bir madde koyarsınız?...

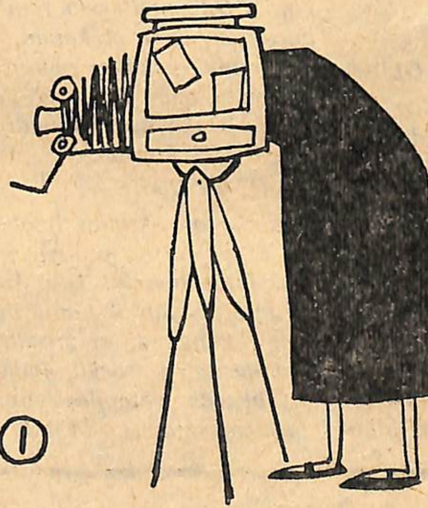
— Genel olarak ucuzluk için madde koyacağız zaten...

Nihâl hanım atıldı:

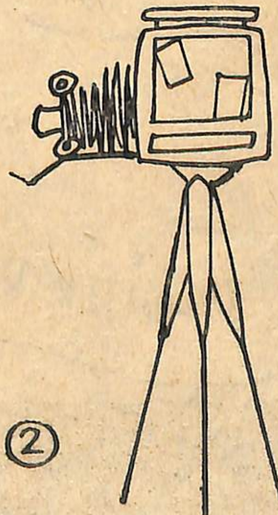
— Şırfıntılığa karşı da muhakkak bir madde koymalıyız kardeşim. Bizim Nalbur Ziya'nın bir yelloz baldızı var, vallahi mahallede baştan çıkarmadık adam bırakmadı. Böyleleri ocak söndürmek için birebir... Benim efendim bile onların evinin önünden geçerken karı sürüp sürüştürüp pencereye abanaraktan «Sevmek seni bir suç ise» ye başladı mıydı, erkek kısmında zihin mihin kalır mı kardeşim?...

— Doğru vallahi... Şırfıntılığa da-

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)



①



②



YAZISIZ!

ir muhakkak bir madde koymalıyız...

— Koyalım...

— Elektriğin sık sık kesilmesine karşı da madde koyalım...

— Koyalım...

— Koyalım...

— Kabzımallar için de bir madde koyalım...

— Koyalım...

— Nazım efendi kardeşim... Bir de Boşnak Hasene için bir madde korsan, vallahi dünya ahret dua ederim sana...

— Boşnak Hasene için ne maddesi koyalım?...

— Karı beni çekemiyor. Hasedinden çatlıyacak... Hasetlik yasaktır diye madde koyalım...

— Koyalım...

Tevhide hanım, durumdan son derece memnundu:

— Yârabbim sana çok şükür, dedi. Bize bu zihin açıklığını verdin. İnşallah bu işin içinde yüzümüzün akıyla çıkacağız.

Nazım efendi yerinden kalktı:

— Ben şimdi bunların hepsini not ettim, dedi. Sizin söylediklerinizi kısım kısım ayıracağım. İçtimaî, iktisadî, ahlâkî, coğrafî, ruhî, medenî, iltizamî, medenî, diye muhtelif kısımlara ayırıp hukuk diliyle yazacağım. Daha doğrusu Terzi Şabanla beraber yazacağız. Sonra getirip size okurum.

Kâğıtlarını topladı. Eliyle temenna edip kapıdan çıktı. Tevhide hanım, hayatından son derece hoşnuttu:

— Vallahi bu adamı Allah bize gönderdi, dedi. Tam Başbakanlık adam... Etnan Menderes'i suya götürür de susuz getirir. Artık yarından tezi yok, mahalle mahalle dolaşacağız kardeşim. Madem bir kere memleket hizmetine girdik. Sonuna kadar vazifemizi yapacağız...

Madam Agavni de ötekiler gibi tasdik etti:

— Helbettekim yapacağız... Melmeket bizim gibi taze hanımlardan hizmet bekloorsa, o hizmetlere he demek lâzım geloor...

Tevhide hanım çok heyecanlıydı:

— Hadi ben de şu fasulyayı ateşe koyduktan sonra, Zehra hanımlara doğru bir propaganda gezisine çıkayım, dedi...

Adnan VELİ

※

Korku

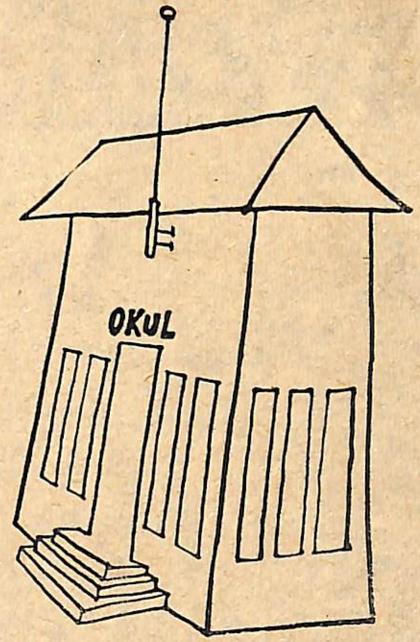
B. Ş. başka bir eve taşınıyordu. Gittiği yer çok uzak olmadığından, ufak tefek eşyayı kendisi taşıyordu. Bir aralık, elinde kocaman bir duvar saati ile penceremin önünden geçti. İki külhanbeyi, karşı kaldırımda durarak komşunun arkasından alay etti:

— Herife bak, nasıl saat taşıyor!

Öbürü cevap verdi:

— Galiba yankesicilerden canı çok yanmış. Cebinden aşırmasınlar diye böyle kullanıyor...

Öğrencilere trafik kaideleri öğretilecek... (Gazeteler)









YAZISIZ!



Vedat TOS Saygel

NAMUSLU HIRSIZLAR!

Gazeteler yazıyor: Dört kişi, Vatan Caddesinde bir adamı soymuşlar!

Eh, memleketin kaderdir bu, soyarlar. Yalnız ne var ki, eskiden D.P. ye giren, vatanı soyardı. Şimdi, bildiğimiz namuslu hırsızlar Vatan Caddesinde vatandaşı soyuyor!

ÜSKÜDARDA SABAH OLDU

Gazetelerimiz haberden yana bu hafta çok zengin. Yalnız haberlerin önemlileri olduğu gibi, eskimişleri, eskidikçe de önemini kaybetmişleri var. İşte bunlardan biri: «D.P. nin mallarına el kondu.»

Hani insanın: «Günaydın beyler... Nasıl, rahat uyudunuz mu bari?» diye sorası geliyor. Bukadar da atlamak olur mu birader? Bizim bildiğimiz, D.P. mallarına tam üç buçuk ay önce el kondu, nekadar mal, nekadar malın gözü varsa apar topar götürüldüler. Başka mal kalmadı ki, yeniden el konsun.

GENE AZALMIŞ

Fiatların yükselmesi sebebile, et yiyenler azalıyormuş. Bak buna sevindik işte. Aman sözlerimiz yanlış anlaşılmasın. Sevincimiz et yiyenlerin azalmasından değil, hâlâ et yiyebilecek vatandaşlarımızın bulunmasından... Çünkü et fiatlarının her yükselişinde bu azalmayı duyar üzülürdük. Demek yıllardır azala azala hâlâ bitmemişler de, gene sadece azalmakla yetinmişler.

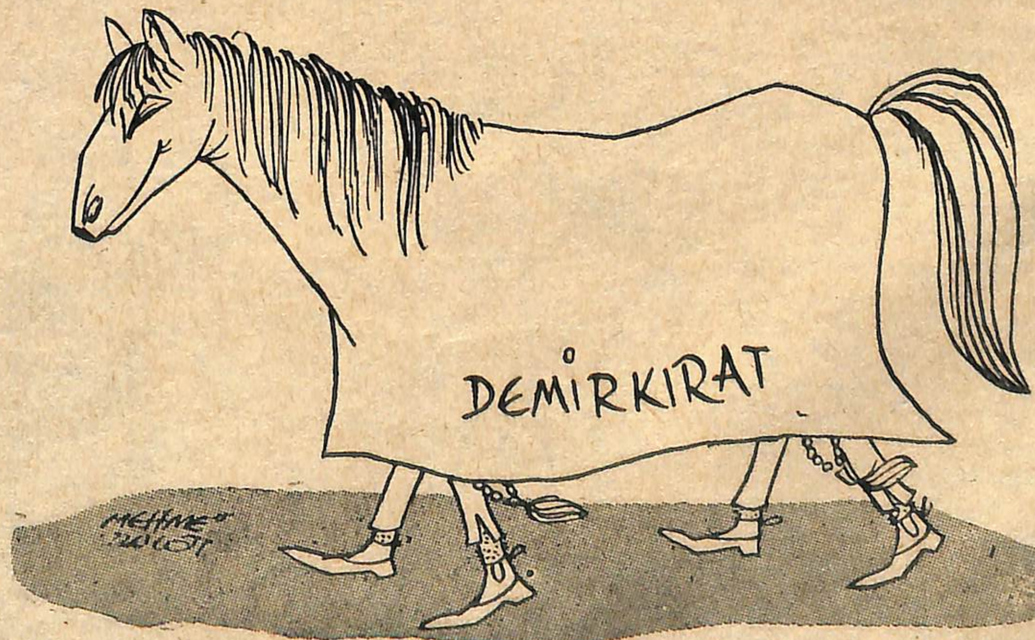
NE YASASI?

Kabzımallar da galiba gazetecilere özendiler: Bir «Yasa» da onlar ahzırlayıp yeminleri basmışlar... E, sonra?..

İlk istedikleri şu: Vatandaşı kazıklarken suçüstü yakalanan arkadaşlarının affı!..

Merak ettik doğrusu. Bu üzerine yemin ettikleri ne yasasıdır acaba?.. Ahlâk mı, ahlâksızlık mı?..

Haaa, bir de bu yasadan sonra piyasadan şeftali kayboldu... Hangi manava sorsan yok!.. Acaba şeftali satmak da ahlâk yasasına aykırı mı sayılıyor?..



YAZISIZ!

Burdan Çıktık!



Hüseyin Korkmazgil

ARABADAN iner inmez kuşattılar çevresini:

— Aman çabuk anlat, öldük meraktan.

— Ah sormayın, dedi Yusuf. Asıl biz öldük. Şu hâlime baksanıza, deli gibiyim. Ben ömrümde böyle heyecanlı bir gün yaşamadım!..

Gelen abanıyordu kalabalık çemberine. Bir dakka içinde koca cadde tıklım tıklım doldu. Yusuf aralarında dairenin merkezi gibi kalmıştı.

— Hay gözlerini seveyim senin, dedi biri, anlat hele çabuk anlat.

— Burdan çıktık azizim, diye başladı Yusuf.

Kalabalık çemberi biraz daha daraldı. Koşa koşa gelen yaşlı bakkal Tahir ağa, çemberi yarıp Yusuf'un boynuna sarıldı:

— Hele dur hele... Hele şu gözlerinden bir öpeyim hele... Hay senin gözlerine kurbanım ben.

Şapır şupur öptü Yusuf'u gözlerinden:

— De şimdi anlat! Ama hepsini anlat. Neler olduysa anlat.

Yusuf başladı:

— Burdan çıktık...

Biri daha yardı çemberi:

— Dur hele dur! diye sarıldı boynuna Yusuf'un. Ben dinliyemedim yahu. Hele bir baştan anlat. Eee, n'ooldu? Meraktan çatladık yahu.

Yusuf baştan aldı:

— Burdan çıktık azizim...

Terzi Kâzım usta bir koşu gelip yardı çemberi, ellerine sarıldı Yusuf'un:

— Gözlerimiz yollarda kaldı kardaşım. Ne yaptınız, nişlediniz? Yedin içtiğin senin olsun, gördüklerini anlat.

Yusuf ellerini kurtarıp devam etti:

— Biz Kayseri'ye varınca önce otel bulmayı düşünüyorduk.

Kâzım usta yine yapıştı ellerine:

— Baştan anlat baştan! Kayseri'ye varma hele.

— Burdan çıktık kardeşim, diye yeniden aldı Yusuf.

Birkaçı:

— Pınarbaşı'nda neler oldu, sen ordan başla, diye tartakladılar Yusuf'u.

— Dur yahu, diye bağırdı Kâzım usta, hele varma Pınarbaşı'na. Daha önce neler oldu, onu anlat. Biz dinliyemedik, ayıp değil.

— Burdan çıktık kardeşim, diye aldı Yusuf. Otobüsler bizden önce çıktıkları için...

— Dur hele dur! diyen adam yardı çemberi, sokuldu. Hele baştan anlat, biz de duyalım.

Kalabalık homurdandı:

— Durun ki anlatsın yahu! dediler.

— N'oolacak? diye dikeldi adam. Biz dinlemiyecek miyiz?

Yusuf'a döndü:

— Hele şunu baştan anlat.

— Burdan çıktık, diye başladı Yusuf. Biz otobüslerden yarım saat sonra hareket ettiğimiz için...

Elli metreden bağırdı marangoz Ali:

— Allahını seversen dur Yusuf efendi! Ben de geleyim de öyle anlat.

Herbiri bir yandan çektiler marangoz Ali'yi:

— Bırak şu densizliği Ali! Bırak ta anlatsın yahu!

Ali serteldi:

— Eee, biz dinlemiyecek miyiz?

Yusuf başladı:

— Burdan çıktık azizim... Biz otobüslerden...

— Canım, orasını bırak, dediler. Anladık orasını. Pınarbaşı'nda n'ooldu, sen onu anlat.

— Pınarbaşı'na kadar iyi gittik, diye başladı Yusuf. Fakat asıl kıyamet Pınarbaşı'nda koptu.

Kalabalık şöyle bir dalgalandı. Çemberin dışında çene yarıştırmakta olan biri birden sokuldu kalabalığa:

— Ben anlıyamadım, nasıl oldu? Kim öldü dedin?

— Ölen mölen yok canım, dedi Yusuf. Yolumuzu kestiler.

Başka biri:

— Size mi kestiler kurbanı? diye çıkardı kafasını.

— Ne kurbanı bee? dedi yanındaki. Sayıklıyor musun?

— Kestiler dedi ya işte.

Bu ara Yusuf'un dayısı çıkageldi:

— Ulan Yusuf! Ne zaman geldin bee? Hay sen varolasın! Eee, ne haber? Paşa geldi Kayseri'ye değil mi?

— Geldi tabii, gelmez olur mu?

Dalgının biri:

— Sen otobüsle gittindi, değil mi Yusuf efendi? dedi.

Yanındaki, ağzın budur deyip yapıştırdı adama:

— Sağır mısın be herif, iki saattır anlatıyor.

— Biz jeep'le çıktık kardeşim, dedi Yusuf.

— Anladık, burdan çıktınız, dedi bir başkası, sen ondan sonrasını anlat Pınarbaşı'nda niye kestiler yolunuzu?

— Yahu bırakın ki anlatsın, diye bağırdı daha bir başkası. Sen boş ver dırdıra Yusuf efendi, Pınarbaşı'ndan sonra n'oldu onu anlat. Allah Allah... Bırakmıyorlar ki anlatsın adamcağız bee...

— Deli mi, serseri mi ne? dedi Mustafa Çavuş. Pınarbaşı'na vardı mı ki ondan sonrasını anlatsın be kardaşım? Hele sen şu Pınarbaşı'nı anlat Yusuf efendi, boşver dırdıra.

Yusuf bir cıgara yaktı:

— Burdan çıktık kardeşim... Biz otobüslere yetişiriz sandıktı. Halbuki yollar öylesine bozukmuş ki...

Biri otelin penceresinden bağırdı:

— Hoşgeldin Yusuf efendiiii! Ben dinlemedim kardaşım, hele şunu baştan anlat. Deve mi kestiler, camuz mu?

— Yok, babanın kuyruğunu! diye tersledi biri. Kulağını aça da dinliyeydin be herif, iki saattır anlatıyor.

Kalabalıktan biri, penceredekine durumu anlatmağa başladı:

— Burdan çıkıyorlar...

Bir başkası:

— Pınarbaşı'na kadar hiç birşey olmuyor Asıl kıyamet...

Daha bir başkası:

— Asıl kıyamet Kayseri'de kopuyor. Paşa'yı...

Daha daha bir başkası:

— Yüz elli bin kişi karşılıyor Paşa'yı, aç gözünü!

Onun yanındaki:

— Dininizi severseniz susun yahu! Şunu baştan anlat Yusuf efendi kardaşım. Bırakmıyorlar ki dinliyelim. Evet, burdan çıktınız... Sonra n'ooldu?

Yusuf ikinci cıgarayı da yaktı:

— Burdan çıktık azizim... Yollar öyle bozuk ki...

Kunduracı Rahmi usta:

— Kabul etmem arkadaş! diye bağırdı öteden. Biz duyamadık.

İki kişinin omuzlarına sıçrayıp sarktı Yusuf'un tepesine.

— De anlat bakalım n'ooldu?

— Efendim, burdan çıktık, diye aldı Yusuf. Pınarbaşı'na kadar...

— Hiç birşey olmadı mı yolda?

Biri dayanamadı:

— Olmadı yahu! Olmadı kardaşım! Olmadı işte! Hiç birşey olmadı! Allah Allah... Ne geveze adamlarsınız bee! Durun ki herif sözünü tekmillesin kardaşım. Nasıl durdunuz ananızın karnında?

Rahmi usta kızdı:

— Ne o arkadaş? dedi. Biz dinlemiyelim mi yâni? Sen partide kayıtlı bile değilsin ona bakarsan.

Bakkal Musa:

— Senin için yeniden başlıyacak değil ya kardaşım, gele de dinleyeydin, beş saattır anlatıyor. Eee, sonra n'ooldu Yusuf efendi? Kaç bin kişi karşıladı dedin? Hay maşallah!

Çolah Mehmet tersledi Musa'yı:

— Durun babam, dedi. Hele varman Kayseri'ye. Cennete varmadan yolda neler var! Herifler Pınarbaşı'nda yollarını kesiyorlar duymuyor musun? Ne günlere kaldık bir düşünsene...

Parti hastası Osman efendi çemberi yarıp girdi koluna Yusuf'un, sürükledi:

—Eee, ne haber yahu? Çatladık meraktan birader?

— Biz de çatladık, diye bağrıştılar. Bırak ta anlatsın.

Osman efendi çeke çeke çemberin dışına çıkardı Yusuf'u, kalabalığa döndü:

— Beş saattir size anlatıyor birader, dedi. Durun ki, biraz da biz dinliyelim.

Sonra Yusuf'u kaçırır gibi sürükledi:

— Eee, anlat bakalım? Burdan çıktınız...

— Burdan çıktık, diye başladı yine Yusuf.

Kolkola uzaklaştılar. Kalabalıkta herkes Yusuf'tan duyduklarını birbirlerine anlatıyorlardı.

— Burdan çıkmışlar...

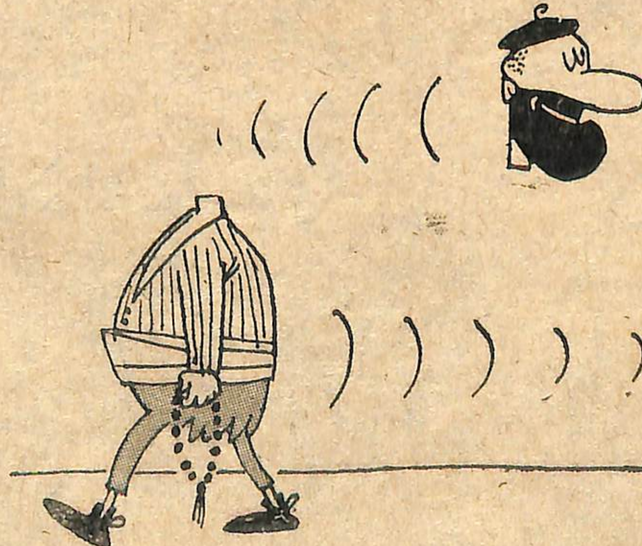
— Pınabaşı'na varınca...

— Ohoooo... Pınarbaşı'nda neler neler olmuş, bir bilsen!

— Kayseri'de yüz elli bin kişi...

— Camuz kesildiği doğru mu?

— Camuzu bilmem amma, iflâhımız kesildi diyor Yusuf efendi.



Geri kafa!



İstanbul kabzımalları halkı aldatmıyacaklarına yemin ettiler. (Gazeteler)

Hırslı Politikacılar (12)

TURHAN SELÇUK

PARA MUKABİLİ KÖYLERDEN ADAM GETİRİLDİĞİNİ DUYAN ANKARALILAR; MENDERESİN DÖNECEĞİ SAATTE KIZILAYDA TOPLANIRLAR. BEYFENDİ BEŞUŞ BİR ÇEHRE İLE HALKI SELÂMLAR... FAKAT TERTİP MUVAFFAK OLAMAMIŞTIR...







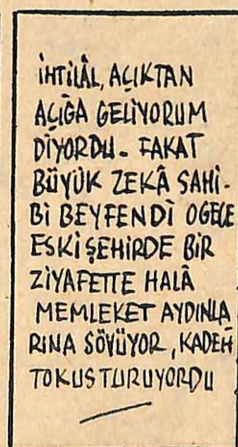






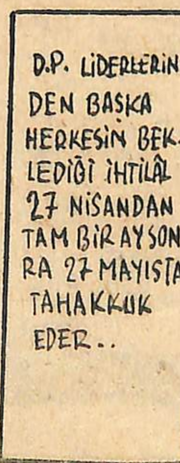








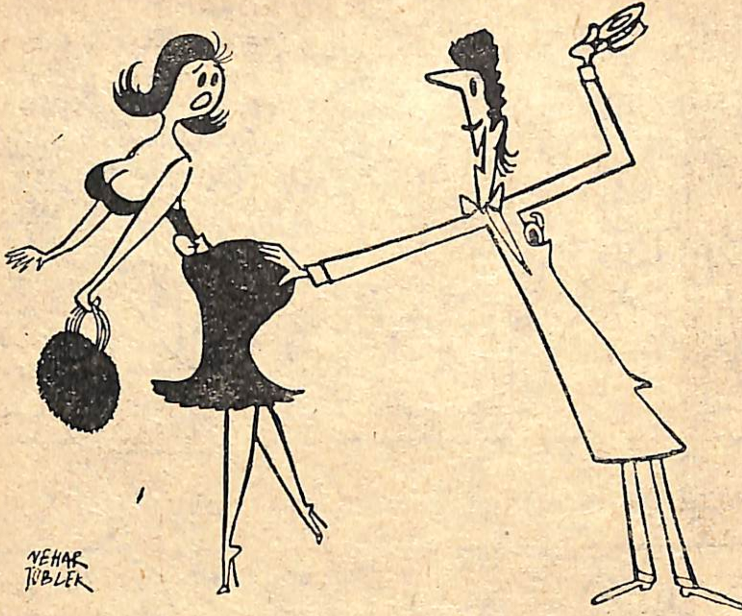




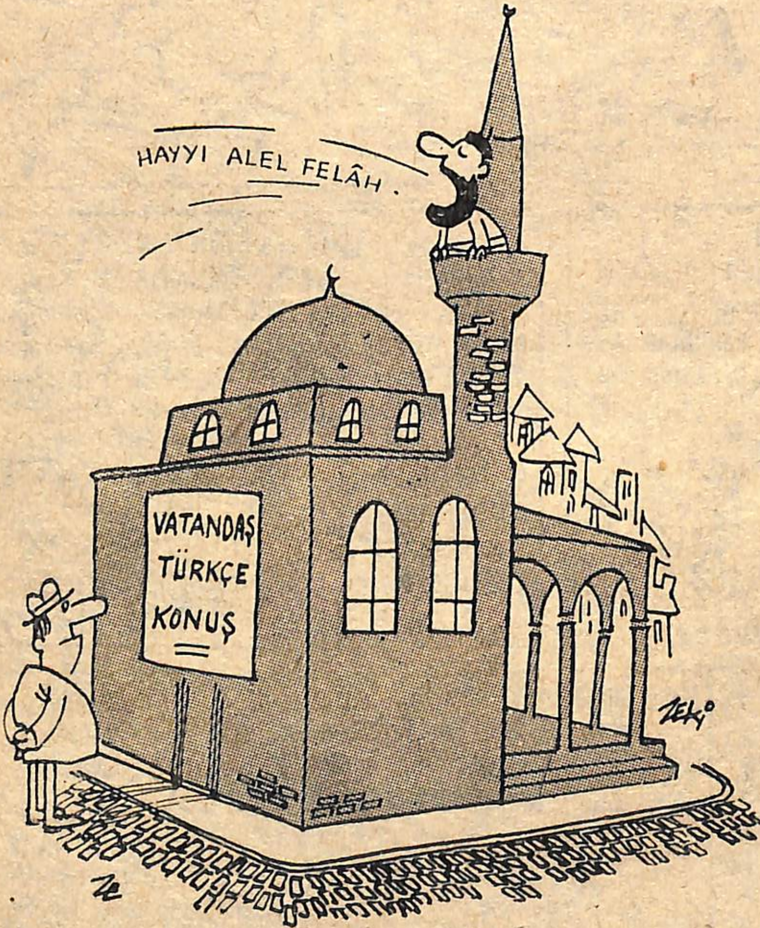




D. P. nin mallarına el kondu... (Gazeteler)



— Ah, affedersiniz. Ben sizi D. P. li sandım!...



YAZISIZ





YAZISIZ

NİŞANLILIK numarası



BALO akşamına kadar, Ruhi, onun peşinde dolaşan, onunla fevkalâde alâkadar olan bir insandı. Fakat birdenbire o gecede ne olmuştu da böyle olmuştu?

Arkadaşı Melâhatle daha bir hafta evvel hiç bir delikanlının meşgul olduğunu görmemişti. Fakat birdenbire böyle nişanlanınca ve nişanlısı ile baloya gelince neden herkesin nazarı dikkatini celbetmişti. Hele Ruhinin kendini masada bırakıp onunla dansa kalkması Nazanın âdeta sinirlerini bozmuştu.

O gece kendisi ihtiyar bir hala gibi masada uyuklarken delikanlılar birbirleriyle rekabet edercesine Melâhatin yanına geliyorlar, onu dansa davet ediyorlar ve nişanlısının gözle görülen kıskançlığından adeta zevk duyuyorlardı.

Nazan, Ruhi'yi Melâhat'le dans eder gördükçe avaz avaz bağırmak, ağlamak istiyordu. Ve işte o gece masada tek başına otururken bu oyun aklına geldi.

★

... Ve ertesi gün sabahleyin erkenden halasına gitti. Halazadesi Münir daha uyuyordu. Onun odasına girdi, çılgın gibi yatağının üstüne oturdu:

— Münir ağabey, Münir ağabey uyan, bak sana kahveni getirdim!

Münir zahmetle açtığı gözlerle ona bakıyordu. Küçük Nazan ona kendi eliyle kahvesini verdi. Onu uyandırıncaya kadar fevkalâde uğraştı.

Nihayet Münir yatağı içinde yorganları dizlerine kadar çekmiş oturunca, onun boynuna kollarını geçirdi:

— Ağabeyciğim, dedi, sana bir şey söyliyeceğim, kabul et!

— Senin gibi delinin ne söyliyeceğini ne bileyim!

— Sen kabul et, çok rica ederim. Kabul et ve bana hayır deme!

— Peki, kabul ettim, hayır demem.

Yine öpmeğe başladı:

— Canım Münir ağabeyciğim, kurban olsun Nazan sana.

— Ne var, ne kabul ettim?

— Benimle nişanlanmağı!

— Seninle nişanlanmağı mı?

Münir yerinden fırladı:

— Telâşın nedir, bu o kadar fena bir şey mi?

— Sen sabah sabah aklını mı oynattın?

— Yooo... Sana bir teklifte bulunuyorum, sen benim canım, ciğerim değil misin?

— Hayır.

— Münir ağabey, ne olur, on beş, yirmi gün, bir ay nişanlansak!...

— Bir ay mı?

— Tabiî ya... Dur sana anlatayım...

Ve anlattı. Bir ay, bir ay içinde o istediği delikanlının nazarı dikkatini celbedecekti. Neler söyledi, neler yaptı ise yaptı, Nazan, Münir ağabeyisini kandırmıştı.

★

Bütün aile bu nişana hayret etti. Fakat bir taraftan da memnun oldular. Ertesi cumartesi akşamı yine balo vardı. O akşam iki nişanlı baloda göründüğü zaman Nazanın nahmini yanlış çıkmadı. Bütün ahbapları tebrik etmek için etraflarını sardılar. Herkes onlarla meşgul oldu. Hele kendisiyle dansetmeğe gelenlerin ardı arası kesilmiyordu ve Nazan hepsinin dansını kabul etmeden evvel azametle:

— Nişanlıma sorunuz!

Diyordu. Nihayet yanına Ruhi de geldi. Ona da öyle yaptı. Münir müsaade etti. Dans ettikleri zaman Ruhide tuhaf bir hal vardı. Dans ede ede bir kenara geldiler, dans durduğu zaman Ruhi ufak bir salona doğru genç kızı çekti:

— Doğru mu, dedi, artık her şey bitti mi, nişanlandınız, öyle mi?

— Tabii...

— Niçin bunu yaptınız?... Bu hareketi yaparak bazı insanları pek ziyade bedbaht ettiğinizi zannetmiyor musunuz?

— Hayır, bugüne kadar Münirden başka kimse bana beni sevdiğini söylememişti!...

O cevap verecekti, fakat onları arıyan Münir yanlarına geldi:

— Demindenberi sizi arıyorum, dedi, dans etmek için!

Nazan büyük bir muhabbetle Münirin yanına koştu.

İki nişanlı kol kola uzaklaşırken Münir sordu:

— Numara yapmak istediğin züppe bu mu?

— Evet.

— Pek soğuk şey!

Ve dansa başladılar. Ruhiyi kıskandırmak için Muhsin, Nazanı kolları arasında sıkı sıkı tutuyordu. Nazan:

— Münir ağabey, fena dans etmiyorsun, diyordu.

Dans durdu. O gece Ruhi genç kızı dansa davet etmeğe gelince Münir:

— Beraber dansedeceğiz, diye müsaade etmedi!

Sesi, hiddetlenmiş, kıskanmış bir nişanlı sesini ne güzel ifade ediyordu.

O gece bütün dansları beraber oynadılar.

★

İkinci, üçüncü baloda Ruhi bir deliye dönmüştü. Genç kızın peşini bırakmıyordu. Ve Münir sanki sahiden hiddetleniyormuş gibi rol yapıyordu. Bir ay geçmemişti bile. Nazan istediğine nail oldu. Ruhi, nişanlısından ayrılıp kendisiyle evlenmesini teklif etti.

Bunu büyüklere açtıkları zaman annesi ve babası ona:

— Tuu utanmaz, rezil, dediler... Münire ne söyleriz!..

— Ben Müniri kandırırım!

Diye cevap verdi. Münir akşam üstü geldiği zaman onu karşılayan Nazan, bir kenara çekti ve:

— Kurtuldun ağabey, dedi, artık serbestsin, Ruhi ile evleniyoruz!

Bu sözü söyliyen Nazanın ağzına bir tokat indi!

— O ne ağabey?

— Sus rezil, benim nişanlım iken utanmadan nasıl başkalariyle evleneceğini söylüyorsun!

— Ağabey!..

— Burada ağabey yok... Evlenemezsin, benimle evleneceksin anlıyor musun?

Omuzlarını tutuyor ve canını acıtıyordu. Nazan ona hayret ve biraz da tahlil edemediği bir memnuniyetle bakıyordu:

— Çocuk musun?

— Çocuğu, mocuğu bu... Artık başkasının namına dans etmekten, başkasının namına nişanlı olmaktan, başkasının namına sevmekten usandım... Bundan sonra yalnız kendi namıma...

Nazan, omuzlarını sarsan iki kuvvetli kolun arasına âdeta yığılmıştı. Tatlı bir mırıltı ile:

— Ben de!... dedi.

K.... A

※

Trafik kazası

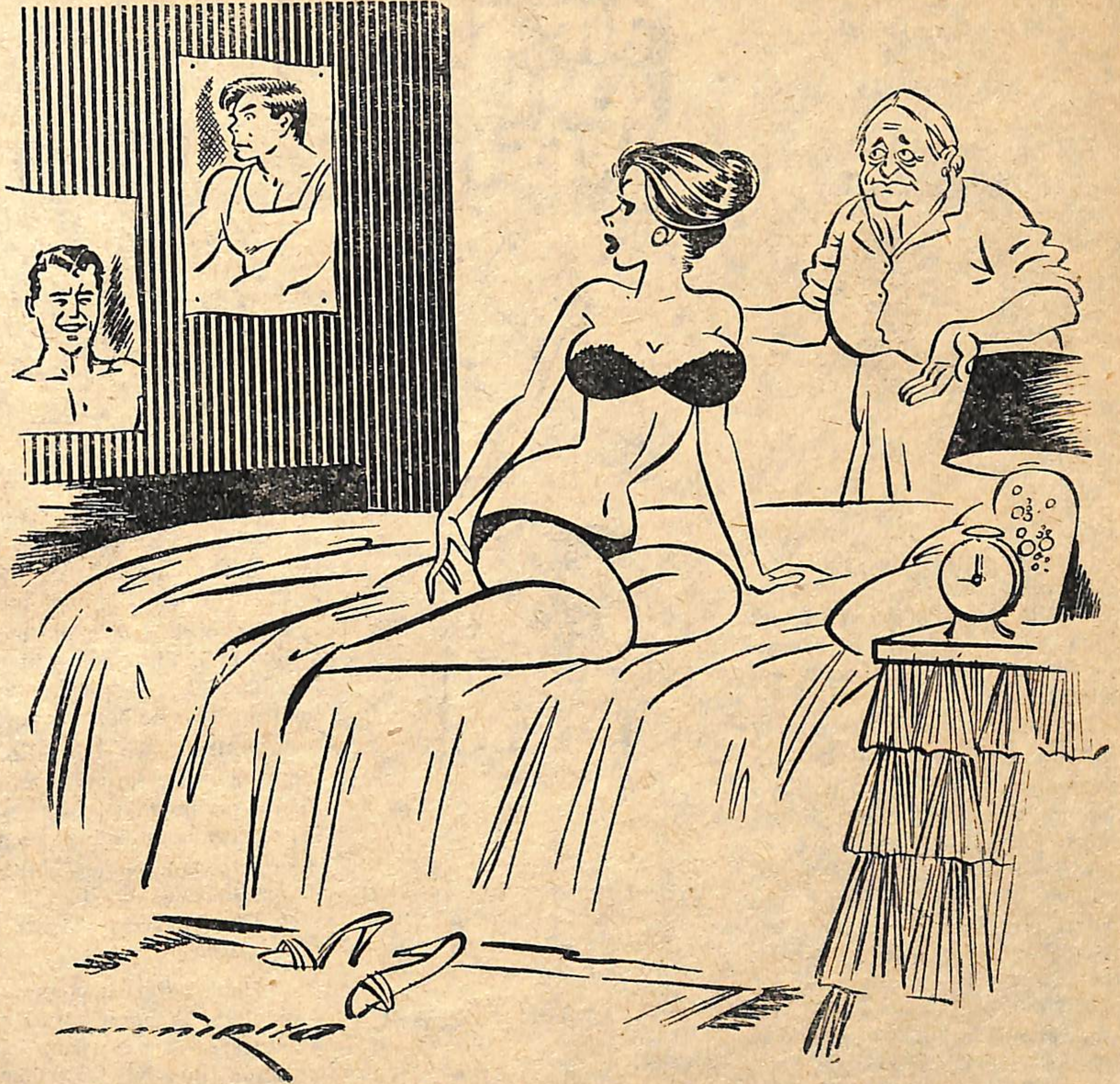
Manifaturacı Avram bir trafik kazasına kurban gitmişti.

Madam Avram kazayı yapan kamyonun sahibi olan şirket aleyhine dâva açtı ve şirket avukatlarının Avramın kamyon tarafından ezilmediğini isbat için mahkemede verdikleri nutuklara rağmen şirketi üç bin lira zarar ve ziyan ödemeğe mahkûm ettirdi.

Karar okunduğu zaman Madam Avram avukatına doğru eğildi:

— Zavalı Avram, dedi, bu yunleri yoremedi... Şimdi sağ olaydı kim bilir ne kadar sevinirdi.

İzmirde bir kız, erkek resmine bakarak gebe kalmış... (Gazeteler)



— Aman kızım indir şunları duvardan... Allah esirgesin ikiz doğurursun!...

Cimrinin ziyafeti!

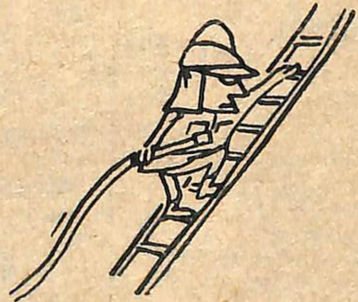
Cimri patron, iş arkadaşlarına ziyafet çekmek zorunda kalır. Ahçısını çağırıp:

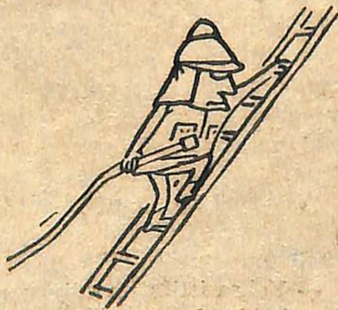
— Bugün altı davetlim var. Beş kişilik yemek yaparsak, altı kişiye yeter. Dört kişilik yemek de beş kişiye kâfi gelir... Üç kişilik yemek de iki kişi doyurur... Halbuki meşhur meseldir: Bir kişinin yediği ile iki kişi de olur...

Deyince ahçı:

— Zahmete ne hacet beyim, der, iki su da bir ekmek yerini tutar!.







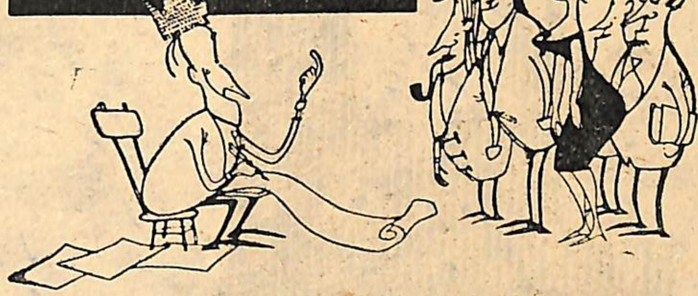


YAZISIZ

— *Üç gün izin verin size bir fıkra anlatırım. Şimdi imkânı yok hatırlamıyacağım.*

Ahmet YAMACI





Takma göz

İstanbul'dan, Anadoluya giden bir doktor, orda bir köy ağası ile tanışır. Ağanın bir gözü kördür. Doktor acır:

— Ağa, der, sen bir ara İstanbula gel, gelirken de beraberinde bir keçi getir. Ben senin gözünü iyi ederim.

Doktor İstanbul'a döndükten bir müddet sonra, ağa da keçi yanında İstanbul'a gelip doktoru bulur. Doktor, keçinin gözünü ameliyatla çıkarır, ağanın kör olan gözünün yerine takar ve üstünden bağlar. Köye gidince sargıları çıkarmasını tenbih eder. Gerçekten de sargılar çıkınca ağa görmeye başlar.

Aradan birkaç yıl geçer. Tekrar İstanbul'a yolu düşen ağayı doktor köprüde görür çağırır:

— Gözün nasıl ağa? diye sorar.

Ağa cevap verir:

— Görüyor ama, ota kaçıyor doktor bey ota kaçıyor!



— *Bir tramvay fıkrası anlatmak istiyordum ama, çok aradım bulamadım!*

Nehar TÜBLEK

İstek

Bektaşi, camide namazdan sonra ellerini açıp dua etmiş:

— Allahım bana bir rakı parası ver.

Yanında namazını kılan softa da ellerini kaldırmış:

— Rabbim bana iman ver.

Bu iki duayı işiten imam, Bektaşiye çıkışmış:

— Bak herkes ne için dua ediyor, sen ise rakı parası istiyorsun, ayıp değil mi?

Bektaşi gülmüş:

— Ne yapalım, herkes kendinde olmayanı ister.



— *Bunca senedir karikatür çiziyor. Mizahla uğraşıyor. Kötü bir fıkra anlatırsak ayıp olur.*

Necmi Rıza AYÇA

Davet!

Adamın biri vaktin paşalarından birinin evine iftara gidiyordu. Sokakta bir arkadaşına rastladı. Adam «ille beni de götür» diye yalvarınca «Eh, hadi amcam oğludur, derim» diye düşünerek, yanına aldı. Biraz sonra bir başka ahbabiyle karşılaştı. Zengin bir sofrada oruç bozmak zevkine o da katılmak isteyince «Eh, dayımın oğludur, derim» diyerek onu da peşine taktı. Biraz sonra ipsiz takımından üçüncü bir tanıdığına rastladı. Nereye gittiklerini öğrenince o da beraber gelmek için yalvarıp yakardı. Bunun üzerine adam:

— Hadi birini amcamın oğlu, ötekini de dayımın oğludur, diye yutturacağım. Ya senin için ne diyeyim? diye sordu; külhanbeyi:

— Sen hiç merak etme, paşa beni tanır, dedi.

Konağa vardılar. İçeri girip de paşanın karşısına çıktıkları zaman paşa:

— Bu ne ulan! dedi. Peşine taktığın iki serseri yetmiyormuş gibi bu eşşoğlu eşeği de nereden buldun?

Külhanbeyi adama döndü:

— Gördün mü, dedi; Yalnız beni değil, babamı da tanıyor!



— *Ben şimdi öğle yemeğini kimden yiyeceğiz diye düşünüyorum yahu, fıkra anlatabilir miyim!*

Vedat SAYGEL

Tokat!..

Muzipliği seven bir zengin, dalkavuklarından biriyle yolda giderken önlerinde yürüyen şişman bir adamın katmerli ensesi gözüne ilişir. Bu Pırıl pırıl enseden gözlerini ayırmıyarak dalkavuğuna:

— Bana bak, der, şunun ensesine bir tokat indirebilirsen sana bir altın var.

Altını duyunca dayanamıyan dalkavuk hemen koşar; bir tokat indirir. Neye uğradığını şaşırarak arkasına dönen adama bir yanlışlık olduğunu, kendisini bir ahbabına benzettiğini söyliyerek işin içinden sıyrılır.

Az sonra, yağlı enseden gözlerini ayırmıyan zengin, dalkavuğuna tekrar:

— Ahmet, der, bir tokat daha atarsan, sana iki altın var.

Dalkavuk yine dayanamaz. Şamarı yapıştırır. Yine aynı mazereti tekrarlıyarak yakasını herifin elinden kurtarır. Zenginin yanına dönünce beriki:

— Aferin, der, şuna bir tokat daha atarsan beş altın var.

Dalkavuk yine gider şişman adamın ensesine bir şaplak daha indirir. Bu defa öfkesinden kıpkırmızı arkasına dönen adam:

— Behey namussuz, ne istiyorsun benden? diye sorunca, dalkavuk:

— Bir şey istediğim yok, dostum, der, ama bizim beyde o altınlar, sende de bu ense oldukttan sonra zor kurtarırsın enseni tokattan!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR



Son defa!

Mebus ve eski bakanlardan olan Etienne, Felix Faure'un çok eski bir dostu ve senlibenli konuşan arkadaşlarındandı. Felix Faure cumhurbaşkanı olunca, Etienne eski dostunu kutlamağa geldi:

— Çok memnun oldum. Seni candan tebrik ederim dostum. Dedi.

Felix Faure:

— Teşekkür ederim, ama size bir durumu açıklamak zorundayım. Bir cumhurbaşkanına «sen» diye hitap edilmez.

Etienne, canı sıkılmış:

— O halde müsaade ediniz de, size bir kerecik daha samimiyetle hitap edeyim, dedi.

— Pekâlâ...

Bir an susup Felix'e alaylı alaylı bakan Etienne:

— Sana, dedi, son bir defa «Eşşoğlu» demek istiyorum.

Tahir ÖZDEMİR



Huy çıkar...

Sabıkalı yankesicilerden biri gene yakalanmış hâkimin huzuruna çıkarılmıştı. Hâkim yeni suçun önemsiz olduğunu gözönünde tutarak:

— Bu sefer seni affediyorum. Yani beraat ediyorsun. Ama bu son olsun, bir daha seni buralarda görmiyeceğim, dedi.

Yankesici hâkimin bu sözünü duyunca üzülmüş gibi yüzünü buruşturdu:

— Yoksa istifa mı ediyorsunuz hâkim bey.

Ahter EREM

Bayan Aynur ile Bay Buyur

ÇİZEN
Yalçın Çetin

YAA!.. İŞTE BÖYLE, BAŞINIZI AĞRITTIM. YÜKSEK MİSAADELERİNİZİ RİCA EDERİM

DUR ARKADAŞ, NEREYE?.. ADAMI MERAKTAN ÇILDIRTACAK MISIN?

SONRA N'OLDU

VALLA BEYİM... ŞİMDİ LÂKLÂKLA GEÇİRİLECEK ZAMANDA DEĞİLİZ... BAK, BEN SANA HİKAYEYİ ANLATINCAYA KADAR DEVRİM OLDU... GENERAL GÜRSEL "DALGA GEÇMEYİN, ÇALIŞIN" DİYOR. ONUN İÇİN BENDENİZE MİSAADE

VALLA OLMAZ, BIRAKMAM. SONUNU ANLATMAZSAN HASTA OLURUM YAHU...

OH NE İYİ, BİZ BEDAVADAN ANLATALIM, SİZ YAZIP, YAZIP PARA KAZANIN

DUR, ŞİMDİ BİR YERDEN BORÇ BULUR GELİRİM

N'OLUR BANA YÜZ LİRA AVANS VERİR MİSİNİZ. BAŞIM ÇOK SIKIŞTI DA DAHA BÜYÜK BİR ŞAPKA ALACAĞIM.

BİRAZ EVVEL PATRONUN YENİ ALDIĞI KADİLLAK ARABASI İÇİN PARA YATIRDIK. KASADA METELİK KALMADI

GAZETEMİZ HAMLE YAPIYOR. NASIL OLMUŞ AFİŞ?

AFİŞE BOŞ VER. ON LİRAN VARSA VERSENE

HÜRİYET AÇIKLIKTIR
Bir muhabirimizi
ÇIPLAKLAR ADASINA
Gönderdik
İŞTE
Çırıl çıplak
HAKİKATLER

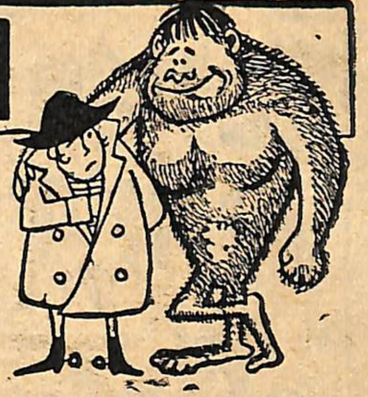


MUHABİRİMİZ ÇIPLAKLARIN NERELERİNİ GÖRDÜĞÜNÜ YAZIYOR...
GAZETEMİZDE

DEVAMI VAR

ÖLÜLERİ dirilten ADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu



— 29 —

Napoléon da, gönüllü olarak orduya katılmak istediğini Harbiye Bakanlığına bildirse, her halde kabul edilirdi.

Duboulot bu teklifi ileri sürünce, doktor Cassignol'ün itiraziyle karşılandı.

— İyi ama, azizim, Napoléon şu anda tam yüz kırk yaşındadır.

— Yoo, öyle deme! İnsan kaç yaşında görünüyorsa hakikî yaşı odur. İmparator şimdi, öldüğü zamanki yaştadır.

— Yani, elli iki yaşında, öyle mi?

— Tamam, gönüllü asker olabilir, pekâlâ.

— Ne de olsa, Napoléon 1821 de öldü. Askerlik şubeleri bu işe katiyen akıl erdiremezler.

— Onların akıl erdirmesine hacet yok. Başka bir isim kullanmakla bu iş halledilebilir.

İşin bu tarafını gerçekten de hallettiler. Kendisi hayatta, şöhreti bütün Fransada duyulmuş bir tiyatro artistinin vesikasını Napoléon'a mal ettiler. Müteveffa imparator, böylece orduya katıldı.

Kayıt muamelesinin ertesi günü Vazelin, Napoléon'un tımarhanedeki odasına girdiği zaman onu, yere yaydığı koskoca bir erkânı harp haritası üzerine yüzükoyun uzanmış buldu.

Büyük adam, onun içeri girdiğini görünce dönüp baktı. Parmağını haritanın üzerinde bir noktaya bastırarak:

— Almanları tam şurada yere sereceğim! dedi.

Vazelin, malûm olan yalpak edasıyla cevap verdi:

— Baş üstüne, efendim!

XIV

Gar komiseri Romain Duboulot, Rocheplate'da fena halde sıkılıyordu. Barış zamanı, bu kasabada zaten eğlenecek, eğlenecek ne kelime, vakit geçirecek yer bulunmazdı. Harbin ilânından beri de, kasvet, bu hücrâ köşeye tam mânasiyle yerleşmiş bulunuyordu. Onun için, Romain Duboulot, şatosunun, şatodaki köpeklerinin, atlarının hasretiyle tutuşuyordu. Hattâ adetâ Mösyö Tronbert'i göreceği gelmişti. Korkunç bakkalla mücadelelere giriştiği o mes'ut yılları arıyordu.

Gar komiserliği odası haline getirilmiş bir bekleme salonunda günlerini geçirmek, hiç bir zaman gelmeyen askerî emirler beklemek, ne de olsa, bir kımıldanmaya, bir faaliyete yol açacak bir yoldan çıkma faciasından ibaret bir ümitle, sadece trenlerin gelip geçişini seyrederek akşamı etmek, barış zamanında çok çalışkan bir adam olan Duboulot gibi bir kimseyi can sıkıntısından çıldırtacak bir durumdu.

Duboulot'nun haritaya bayrak iğneleme eğlencesi de kalmamıştı. Çünkü askerî harekât siperlerde devam ediyordu. Cephe hattı tam mânasiyle bir hareketsizliğe inkılâp etmiş bulunuyordu.

Ama Rocheplat'ın, kısa bir zaman sonra, hiç beklenmedik bazı olaylara sahne olması mukadderdi.

Bir sabah, gar komiseri, esneye esneye akşamı etmek üzere bürosuna girdiği zaman karşısında, tostoparlak bir çavuş gördü. Bu, kasabada bir küçük dükkân işleten, seferberlik dolayısiyle silâh altına alınmış Testud isimli tuhafiyeci idi.

Gar komiseri:

— Oooo, Testud, sen misin? dedi. Ne haber?

— Rapor vermeğe geldim, yüzbaşım. Geçen hafta bize verilen er için.

Maiyetine yeni bir asker verilip verilmemesi, Duboulot'nun umurunda bile değildi. Nezaketen sordu:

— Ya! Yeni bir hat muhafızımız mı var?

— Evet, komutanım. Ama bu adamdan çekmediğimiz yok'. Tahammül edilir herif değil.

— Ne duruyorsunuz, tıkın içeriye...

— Tıkmasına tıkalım, yüzbaşım, ama nereye? Elimizin altında kilitli yer yok ki...

— Peki, ne yapıyor bu asker? İçiyor mu? Sarhoş mu oluyor?

— Sarhoş olsa öpüp başıma koyacağım, komutanım. Herif düpedüz kaçık.

— Kaçık mı?

— Evet, kaçık. Bir kere harbe aklı ermiyor. Niçin hücuma geçmiyoruz, diyor da bir daha demiyor. Geldiği gün hepimize bir nutuk çekti. Sizi Moskova'ya götüreceğim diye tutturdu. Aşçıyı mareşal yapmağa kalkıştı. Aşçı o gün bugün, patates ayıklamağa tenezzül etmiyor.

— Allah Allah!

— Evet, yüzbaşım, vallahi böyle. Dün, buradan İngiliz askerleri geçti ya. Beriki, onları görünce hemen: «Silâh başına arkadaşlar! Şu İngiliz yezitlerini kurşuna dizelim! Beni ıssız bir adaya hapseden asırlık düşmanlar bunlar!» diye bağırmağa başladı. Sonra tuhaf tuhaf huyları var. Ara sıra arkadaşların kulaklarını çekiyor, onlara nasihatler veriyor. Dün yine böyle bir iş etti, çıkışayım dedim, bana söylemediğini bırakmadı. Ne üst makam diyor, ne alt. O buraya geldi geleli bölükte disiplin namına bir şey kalmadı.

Roman Duboult, bu yeni askeri, aklından zoru var diye heyet muayenesine göndereceğini vaadederek Testut'yü teskin etti. Sonra, akşama kadar, yine sabık bekleme salonunda uyuklamağa başladı.

Bir aralık, silkinerek uyandı. Çok yakından bir silâh sesi gelmişti. Ne oluyor diye merak edip dışarı fırlayacağı sırada, garın önünden, yıldırım hızıyla bir tren geçti, aynı anda, gar müdürü, fırtına gibi odaya daldı.

— Yüzbaşım, dedi, yine o!

— Kim, o?

— Çavuşun demin bahsettiği zıpır! Bunun elinde silâh bırakılacak olursa, mutlaka bir felâkete sebep olacak.

— Ne yapmış yine?

— Silâh attı.

— Kime? Bir casusa filân mı?

— Hayır. Geçen trene attı.

Tam bu esnada, içeriye üç kişi girdi. İlk ikisi, üçüncüyü kollarından sımsıkı yakalamış, tartaklıyorlardı. Yüzbaşı Duboulot, bu sarı benizli, tostoparlak adamı görünce:

—Ben bu suratı bir yerden tanıyorum ama, nereden? diye düşündü.

Sonra, yüksek sesle, ötekilere:

— Rahat bırakın şunu! emrini verdi.

Kollarını bıraktılar. Adam serbest kalır kalmaz, bir elini arkasına götürdü, ötekini kaputunun göğsüne soktu. O zaman, Duboulot, yine içinden:

— Haa! dedi. Anladım. Bunu anneannemin şöminesinin üstünde görmüştüm.

Sonra, ansızın bir şey daha düşündü:

— Buldum! Ben bunu doktor Cassignol'ün orada da görmüştüm. Eyvah, o, ta kendisi, Napoléon! Gördün mü şimdi başıma gelenleri!

Duboulot, koltuğuna yığıldı.

Çavuş Testut'nün şikâyetlerinin gerçek mânasını şimdi daha iyi anlıyordu. Napoléon'la aynı bölükte askerlik etmek kolay iş değildi.

İyi ama, nasıl olmuştu da müteveffa imparator, Rocheplate'a gelmiş, gar komiserliği emrine verilmişti? Ne aksi tesadüftü bu?

Duboulot öteki askerleri savdı, Napoléon'la yalnız kaldı:

— Siz misiniz? dedi. Nasıl oldu bu? Anlatsanıza bana!

Napoléon:

— Tarihte yeni bir fasıl açıldı... Eylau muharebesini kazanan ben, şimdi burada gar komiserliği emrinde bir hat muhafızıyım, diye upuzun bir nutka başladı.

Gar komiseri, bu lâkırdı tufanını dar dindirdi.

— Hattı muhafazaya memur olduğunuz halde, üstelik, trenlere silâh atıyorsunuz, bunu nasıl izah edelim?

Napoléon dalgınlaşmıştı:

— Terneler mi? dedi... Sahi, haklısınız. Ama, bana da hak verin, benim zamanımda tren diye bir şey yoktu. Daha alışık değilim. Aklım a öyle esti, tetiğe dokunuvermişim.

Yüzbaşı, Napoléon'a hak veremezlik edemedi.

O sırada, oda kapısı açılmış, çavuş Testut, başı açık, gözleri yuvalarından fırlamış, tarife sığmaz bir şaşkınlık içinde, odaya dalmıştı.

Yüzbaşı:

— Ne var? diye sordu. Yine bir şey mi oldu?

Çavuş, Napoléon'a döndü:

— Bu adamın hakkı varmış, yüzbaşım, dedi. O İngilizler gerçekten kurşuna dizilmeğe lâyık. Karım için dedikodular çıkmıştı, şimdi onu sorguya çekmekten geliyorum, bana her şeyi itiraf etti. Meğer bir İngiliz neferiyle fingirdermiş... Ben meğerse boynuz takmışım!... Boynuz!... Boynuz!...

Yalnız Napoléon'un sesi duyuldu. Gayet hafif bir ses:

— Ben de!

XV

Gar komiseri Romain Duboulot, şimdi Napoléon'un yüksek, fakat sıkıcı şahsiyetinden kurtulmak için çareler aramağa başlamıştı.

Bir gün, gar rıhtımında, dalgın dalgın dolaşıp dururken, bir sesin, teklifsizce kendisini çağırdığını duydu.

— Vay, Duboulot! Ne arıyorsun burada?

Dönüp baktı, sesin sahibini tanıdı.

— Vay, Bidasse, sen misin?

Bu, eski bir tanıdıktı. Duboulot'nun daha memuriyette iken tanımış olduğu bir Belediye Meclisi âzası.

Konuştular. Gédéon Bidasse, oranın yerlilerinden sayılırdı, civarda bir yerin kaymakam muavini idi. Romain Duboulot da, harp dolayısiyle silâh altına alındığını, gar komiseri olduğunu anlattı.

(Devamı var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Eski  Türk  Mizahı

Bir kahramanlık Hikâyesi!

NİYAZİ efendi namus ve istikametiyle maruf bir eski tüccardır. Bir gece bize hayatını şöyle anlattı:

— Askerden yeni dönmüştüm. Yirmi dört yaşında güçlü kuvvetli bir gençtim. Taşı sıksam suyunu çıkarırdım. Fakat ne çare ki en âdi işleri görmeğe bile razı olduğum halde bir ekmek parası çıkaramıyordum. Elimde bir sanatım yoktu. Belli başlı bir tahsil de görmemiştim. Rahmetli peder sağlığında bir kaç sene mektebe göndermişti ama cim karnında bir nokta... İstanbulda başvurmadığım yer, çalmadığım kapı kalmıyordu. Yok, yok, yok... Yer demir, gök bakır kesilmişti. Elimde nefer aylıklarından birikmiş beş on mecidiye vardı. Onları yedikten sonra aç kaldım. Otuz kuruş aylıkla bir ihtiyar kadının evinde oturuyordum. Onu da veremiyecek hale geldim. Koca karı bir gece fena halde bana bulaştı: «Al yatağını da defol... Bir Kürt hamal odaya iki mecidiye veriyor... Ona vereceğim!» dedi. Kadının yerden göğe kadar hakkı vardı... Fakat açlık ve ümitsizlik fena halde sinirlerimi bozmuştu. Koca karıya çıkışmağa başladım... O söyledi, ben söyledim... Kavga büyüdükçe büyüdü... Sokaktan geçen bir ihtiyar imam meseleyi ters anladı, kâh, kocakarıya dönüyor: «Kadın, insan para için böyle delikanlıyı bırakır da Kürt hamala varmağa kalkar mı?... Cenabı hak razzakı âlemdir!» diye onu, kâh: «Oğlum... Bu cadıya nasıl miden tahammül ediyor? Çözüver ayağının bağını, defolsun!» diye beni teskine çalışıyordu. Kan tepeme çıkmıştı. Etrafı kıpkızıl görmeğe başlıyordum. Koca karıyı porsumuş gırtlağından yakalayıp bir sıkışta canını çıkarmak için parmaklarım kıvrılıyordu. Bunu hakikaten de yapacaktım. Fakat o dakikada sokaktan geçen bir araba aklımı başıma getirdi. İçinde kürklere sarılmış bir zengin vardı.

Kendi kendime dedim ki:

—Kan etmek üzeresin Niyazi... Fakat koca karıyı öldürüp de ne kazanacaksın?... O da senin gibi Allahın fakiri. Madem ki katilliği göze aldın, bari bir müstahakını bul. Eline belki beş on para da geçer...

Bunu düşündükten sonra kavgayı bıraktım, ellerimi yırtık ceplerimde çamurlu, ıslak kunduralarımla karanlık sokaklarda dolaşmağa başladım.

Dondurucu bir karayel esiyordu. Bu yetmiyormuş gibi ara sıra da yağmur yağıyordu. Yağmur yağarken kapıların siperlerine sığınıyordum. Bu evlerde ekmek, ateş, ışık, hâsılı saadet vardı. Bana bu adamlar benim hakkımdan, benim kısmetimden birazını yiyorlar gibi geliyordu. Bir kaç defa bu kapılardan birini sırtlayıp içeri girmek, çocuk, ihtiyar, kadın, erkek kim önüme gelirse kümese girmiş bir sansar gibi boğup boğup bir kenara atmak ihtiyaciyle çıldırıyordum. Gülmeyin çocuklar... Ben o vakit böyle değildim... Gece sokakta görseniz korkardınız... Saatler geçtikçe kudurganlığım artıyordu. Nihayet kat'î kararımı verdim:

— Kim karşıma çıkarsa ölecek.. Cebinde nesi varsa alacağım... Ele geçersem öyle de ölüm böyle de... Bakalım piyango hangi talihliye isabet edecek?...

Bir virane civarında yıkık bir evin duvarları arasına siper oldum, beklemeğe başladım. Beş dakika mı geçti, beş saati mi? Vallahi ne söylesem yalan olur. Avını bekliyen canavar zamanın ne olduğunu bilir mi ki... Ben de aşağı yukarı o haldeydim...

Nihayet bir ayak sesi... Uzaktan bir sokak fenerinin hafif ışığında kürklü bir adam gördüm... Ağır ağır bana geliyor... Kimdir, necidir bilmiyorum. Kim olursa olsun ölecek!...

Yanımdan geçerken yaydan fırlamış ok gibi üstüne atılıyorum.. Gırtlağından yakalıyorum... Alt alta, üst üste yere yuvarlanıyoruz. Benden daha küçük cüsseli olduğu halde gırtlağımı elimden kurtarıyor... Hattâ bir aralık elinde bir bıçak parladığını görüyorum... Var kuvvetimle çullanıyorum... Bıçak kendi karnına batıyor... Fakat ben de yaralıyım... Ellerimden, göğsümden... Gönlüm bulanıyor, vücudum uyuşuyor, kendimi kaybediyorum!.

★

Uyandığım zaman ortalık aydınlıktı. Temiz bir yatakta yatıyordum. Elim yüzüm sarılıydı. Dışarıya haber verdiler. Komiserle sakallı bir sivil girdi. Demek ele geçmiştim. İdam edilmezsem ömrüm zindanda geçecekti.

Aklım başımda idi. Polisleri yormadan hakikati söyliyecektim.

Fakat sivil efendi memnuniyetle gülümsiyerek yatağımın yanına geldi:

— Nasılsın?.. İyi misin?.. dedi.

Alık alık başımı salladım.

Sivil efendi bu sefer daha ziyade eğildi, alnımı öptü... Onun arkasından da komiser ayni şeyi yapmasın mı?

Uyuyor muyum, uyanık mıyım? Onu tâyine çalışırken sivil efendi dedi ki:

— Sen kimsin arslanım... Adın ne?

—! ! ! ? ? ?...

— Kahramanlığına parmak ısırdık doğrusu... Nasıl komiser efendi, hakkım yok mu imiş?... İlânın tesiri olmadı mı?

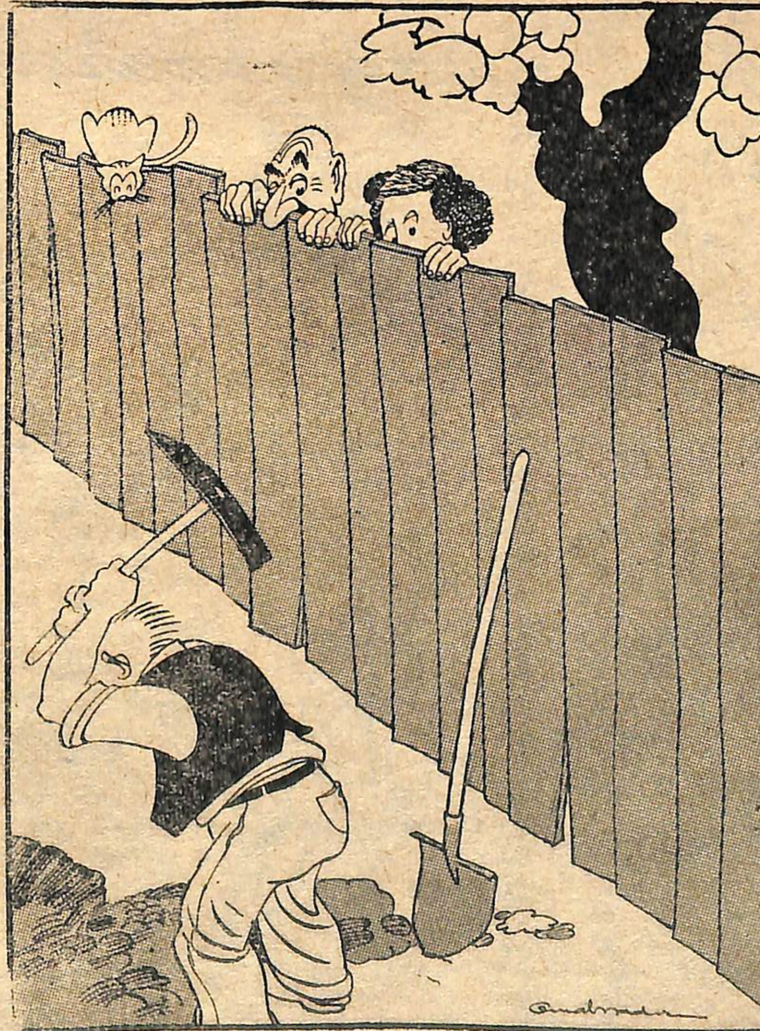
— Vallahi ben de şaştım!

Niyazi efendinin hikâyesine biz de hayret ediyorduk. O devam etti:

— Soymak kasdiyle yaraladığım adam kimmiş bilir misiniz? O vakitler İstanbulu kasıp kavuran Eftimyadi isminde meşhur bir katil... Bu adam bir nevi çete reisi idi... Mütemadiyen evler, mağazalar soyuyor, insan öldürüyordu... Bilhassa polislere garezdi. O vakte kadar dört delikanlı öldürmüş, bir çoklarını yaralamıştı... Nihayet Zaptiye Nâzırı bu katili ölü, yahut diri olarak yakalıyana mühim bir para vaad etmiş, Eftimyadinin eşkâlini gazetelerle ilân etmişti.

Talih bu kahramanlığı bana nasip etmişti. Bana mükâfat olarak elli sarı lira verdiler. O zamana göre elli altın bir servetti. Küçük bir dükkân açtım. İşlerim iyi gitti. En namuslu bir tüccar olarak ihtiyarladım...

Reşat Nuri GÜNTEKİN



— Bizim komşu bahçesine havuz yaptırıyor...
— Belediye reisi mi oldu acaba?...

Mes'ele!

Vapurda iki arkadaş konuşuyordu:

— Gazetede okudum: Bir adam, hem kendisini, hem de karısını vurmuş!

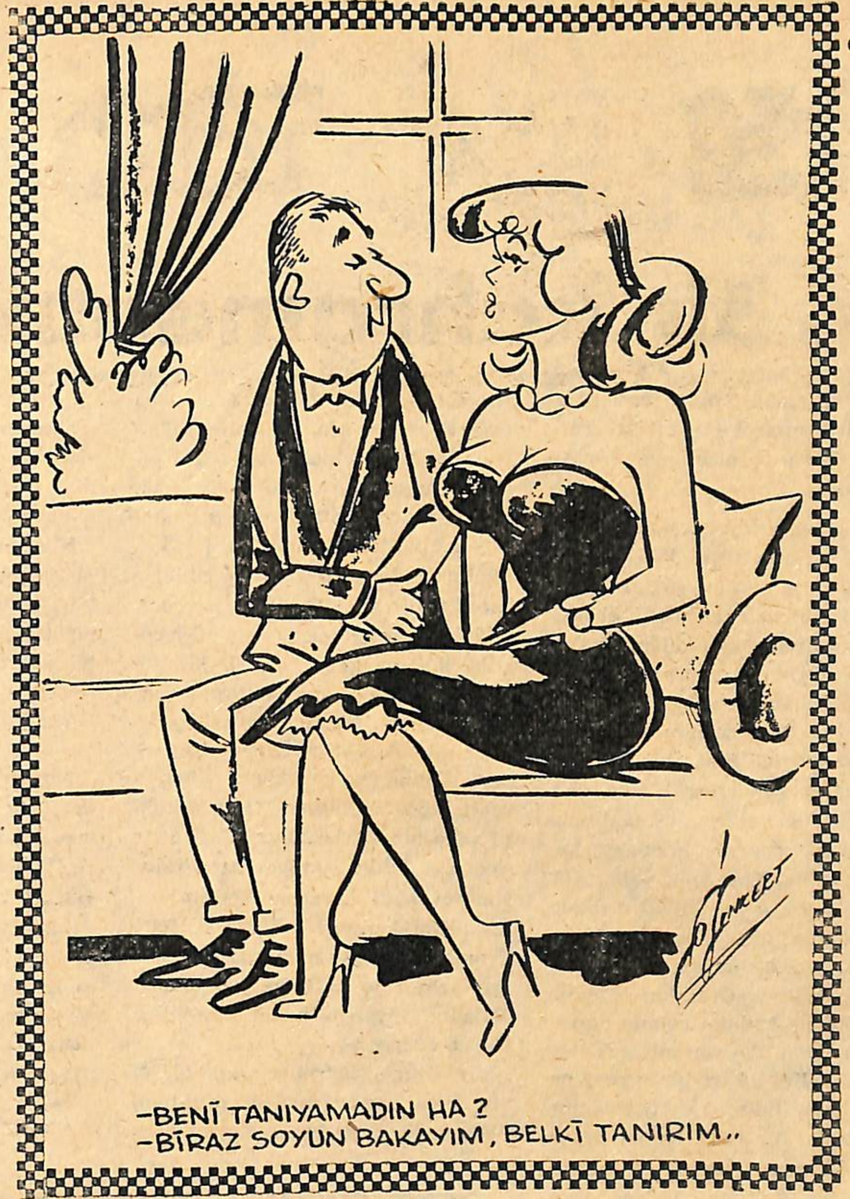
— Acaba ilk önce kendisini mi, yoksa karısını mı öldürmüş?

— Vallahi bilmem, gazetede buna dair malûmat yok!...

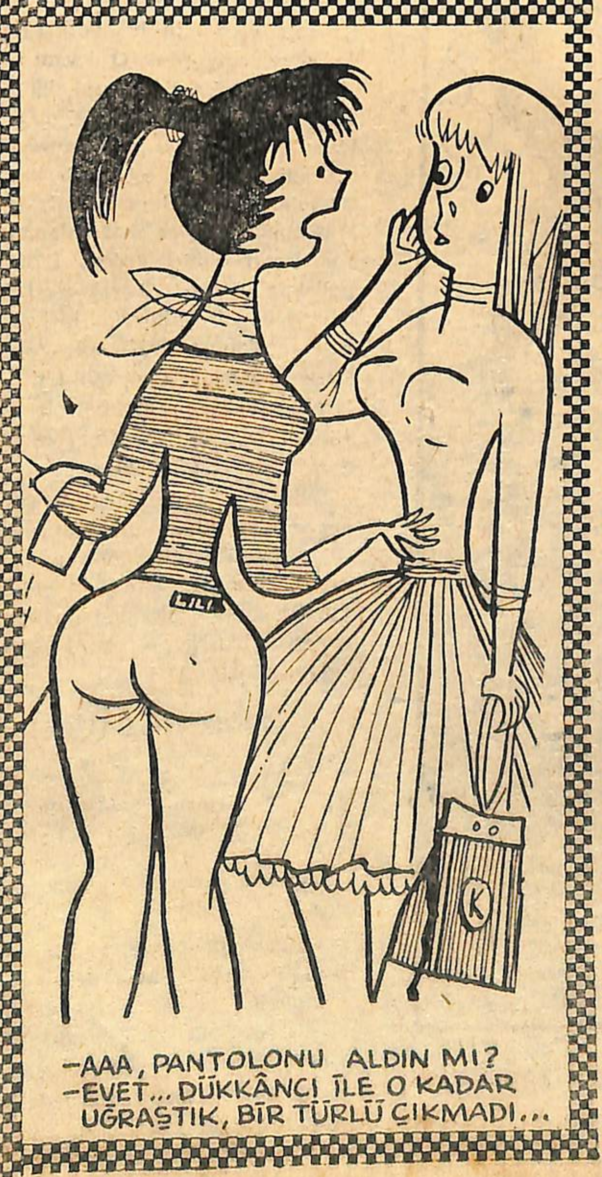


—ŞU KIZ RAHMETLİ ANNECİĞİMİ HATIRLATTI : O DA HEP SİYAH GİYERDİ...

Dünya Karikatürleri



—BENİ TANIYAMADIN HA ?
—BİRAZ SOYUN BAKAYIM, BELKİ TANIRIM..



—AAA, PANTOLONU ALDIN MI?
—EVET... DÜKKÂNCI İLE O KADAR UĞRAŞTIK, BİR TÜRLÜ ÇIKMADI...



—NE GÜZEL PARÇA ...
—PARÇA DEĞİL, PARÇALAR !..



Rekter - P. 60/24

Çoçukların Rüyası
PİYALE Makarnası

CAFER ZORLU

PEK YAKINDA

Yusuf Ziya Ortaç'ın yeni kitabını takdim ediyoruz :

GÜN DOĞMADAN!

İyi kâğıt, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek içinde

Fiatı 5 lira

Not : Portreler kitabı kalmamıştır.

İHAP HULUSİ İSTANBUL



SÜMERBANK'*da*

Paranız birikir, Şansınız artar

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

HAKİKİ
Vita



• *Daima*
TAZE VE LEZİZDİR

• *Daima*
AYNI KALİTEDEDİR

AKBABA



— Göz doyur muyor...
— Giydikten sonra doyurur !..